

HLASATEL

Reformace

POZNÁNÍ BOHA

Týden modliteb

1.–10. prosince 2023

HLASATEL *Reformace*

POZNÁNÍ BOHA

Týden modliteb

1.–10. prosince 2023

V tomto vydání

ÚVODNÍK Poznání Boha	6
MLUVIT S BOHEM Jaké máme privilegium doma, v rodinném kruhu i na veřejnosti	8
POZNÁNÍ, KTERÉ ZABÍJÍ Od dob Edenu vždy existoval lákavý „strom“, kterému je třeba se vyhnout	14
ZNÁ TĚ BŮH? Vševědoucí zná každou naši myšlenku a motiv	20
SKUTEČNÁ PŘÍČINA POTÍŽÍ Je čas přejít na vyšší úroveň, abychom pro sebe přijali Boží požehnání	26
SETKÁNÍ SE SPASITELEM Ježíš je naše největší potřeba, naše největší naděje a náš jediný Spasitel	32
POZNÁNÍ BOHA TADY A TEĎ Chůze s Ježíšem není jen budoucnost – je to radost, kterou můžeme mít na zemi.	38
POZNÁNÍ VĚČNÉHO BOHA Abychom mohli přebývat věčně, musí Věčný přebývat v našich srdcích	45
BÁSEŇ Nepoznali jsme Tě	52

Web: <http://www.sdarm.cz>
E-mail: info@sdarm.cz

ZNÁT HO ZNAMENÁ MILOVAT HO

Jak úžasný Spasitel je Ježíš, náš Pán! Čím více Ho známe, tím více Ho milujeme. Společenství s ostatními věřícími stejně vzácné víry je pak přirozeným výsledkem – a každoroční Týden Modliteb poskytuje dokonalou příležitost obohatit naše zkušenosti v tomto ohledu. Byl k nám Pán v uplynulém roce dobrý? Nemůžeme to popřít. Bez Jeho milosti bychom tu ani nebyli, abychom se právě teď připojili k těmto zvláštním čtením.

„V modlitbě k Otci dal Ježíš Kristus světu naučení, které by se nám mělo vrýt do mysli a do duše. Řekl: ‚Totot’ jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.‘ (Jan 17:3.) Toto je právě vzdělání. Ono dává moc. Pokusné poznání Boha a Ježíše Krista, kterého On poslal, přetváří člověka k obrazu Božímu. Umožňuje mu, aby se ovládal, aby všechny své nízké pudy a vášně podřídil nadvládě mysli. Činí svého majitele synem Božím a dědicem nebes. Uvádí jej do spojení s myslí Nekonečného a otevírá mu bohaté poklady vesmíru.“¹

Když procházíme těmito čteními na téma „Poznání Boha“ a máme skutečně vroucí touhu poznat Ho lépe, můžeme získat nadmíru hojně požehnání. Zaměřme se na tento cíl, podělme se o čtení také s ostatními, kteří mohou být izolovaní nebo připoutaní k domovu, a pamatujme na následující data:

Modlitba s půstem: Sobota 9. prosince

Sbírka na misii: Neděle 10. prosince

Kéž jsme každý, jako jednotlivci i jako církev, v tomto Týdnu Modliteb skutečně prodchnuti Duchem Svatým mnohem hlubším poznáním Boha a Krista! –

Odkazy:

1 Christ's Object Lessons, p. 114.

POZNÁNÍ BOHA

Rozhodnutí, s kým mluvit a s kým se přátelit, má velký význam v životě člověka. Sociální média poněkud změnila postoje mnoha lidí, protože se jedná o způsob komunikace, který je obvykle rychlý a častý. V každém případě, ať už prostřednictvím sociálních sítí, telefonu, SMS, dopisu nebo osobně, komunikace s dobrým, opravdovým přítelem může poskytnout skutečné povzbuzení v životě. Na druhou stranu, falešný přítel nebo nedobrá známost může vyvolat sklíčenost nebo dokonce depresi. Množství, intenzita a frekvence vzájemného působení, to všechno má význam.

V této věci máme větší výběr, než si možná uvědomujeme. Některé věci v životě jsou mimo naši kontrolu, ale o jiných věcech můžeme do určité míry rozhodovat. Apoštol Pavel varuje: „Nedejte se svoditi. Porušujíť dobré obyčeje zlá rozmlouvání“ (1 Korinským 15:33).

„Nic nemůže účinněji zabránit nebo zapudit vážné dojmy a ušlechtilé touhy, než společenství s ješitnými, lhostejnými a na mysli porušenými osobami. . . . Čím jsou poutavější v ostatních směrech, tím nebezpečnější jsou jako společníci, protože svým bezbožným životem šíří kolem sebe tolik nebezpečných svodů.“¹

ÚŽASNÝ KONTRAST

Avšak, co když komunikujeme s Tím – a naučíme se velmi dobře znát Toho – který je čistý, svatý a dokonalý? Jaké nesrovnatelné požehnání! Díky úzké komunikaci s naším Stvořitelem je náš duchovní život angažovaný a energický, náš morální kompas nastaven správně, naše srdce očištěno.

„Pán nás povolal ze světa, abychom pro Něj byli zvláštním, svatým lidem. ‚I však milováním věčným miluji tě, pročež ustavičně činím tobě milosrdenství.‘ [Jeremiáš 31:3.] Opravdu se přibližujete k Bohu? Pokud ano, buďte si jisti, že On se přibližuje k vám.“²

„Jestliže budeme mít Pána vždy před sebou a jestliže naše srdce budou Jemu projevovat chválu a vděčnost, pak bude náš náboženský život stále svěží. Naše modlitby nabydou formy rozhovoru s Bohem, jako kdybychom mluvili s přítelem. On nám bude osobně sdělovat Svá tajemství. Často si pak se sladkou radostí uvědomíme přítomnost Ježíše. Často v nás naše srdce budou hořet, když se On přiblíží, aby s námi obcoval jako kdysi s Enochem. Jestliže toto Křesťan opravdu prožívá, projeví se v jeho životě prostota, skromnost, tichost a pokora srdce, jež ukazují všem, s nimiž se stýká, že býval s Ježíšem a učil se od Něho“³

Toto je tím, po čem svět hladoví a žízní, aby poznal. Pokud nám chybí tento blízký vztah s Kristem – toto osobní spojení s Ním – naše misionářské úsilí v Jeho jménu bude neplodné.

„Vylití Ducha ve dnech apoštolů bylo ‚raným deštěm,‘ a slavné byly následky. Avšak pozdní déšť bude hojnější.“⁴

Kéž se dnes zopakuje zkušenost těch v době raného deště – a vskutku mnohem hojněji: „I vidouce takovou udatnost a smělost v mluvení Petrovu a

Janovu, a shledavše, že jsou lidé neučení a prostí, divili se, a **poznali je, že s Ježíšem bývali**“ (Skutky 4:13, zvýraznění přidáno).

„Když Boží lid pokoří duši před Ním, individuálně hledající Jeho Svatého Ducha celým srdcem, bude slyšet z lidských rtů takové svědectví, jaké je představeno v tomto písmu: ‚Potom pak viděl jsem anděla sstupujícího s nebe, majícího moc velikou, a země osvícena byla od slávy jeho.‘ Budou tam tváře zářit láskou Boží; rty budou dotčeny svatým ohněm a budou říkat: ‚Krev Krista Ježíše Syna Jeho očišťuje nás od všelikého hříchu.‘“⁵

Odkazy:

1 Testimonies for the Church, vol. 3, p. 126.

2 Letters and Manuscripts, vol. 6, Letter 31, 1889.

3 Christ's Object Lessons, pp. 129, 130.

4 Testimonies for the Church, vol. 8, p. 21.

5 The Ellen G. White 1888 Materials, p. 1008.

Pátek 1. Prosince 2023

MLUVIT S BOHEM

Sestaveno ze spisů Ellen G. Whiteové

Do lidského těla byla vdechnuta jiskra vlastního Božího života, která učinila člověka živou duší, vlastníkem mravních nadání a vůle řídit svůj vlastní směr jednání. Má výsadu stát se účastníkem Božské přirozenosti. To mu dá moc porazit zlo a milovat a volit to, co je dobré. Má svědomí, které pod Boží kontrolou schválí správné a odsoudí špatné. A může, bude-li chtít, mít společenství s Bohem. Může chodit a mluvit s Bohem, jako činil Enoch. Toto svaté společenství není odepřeno nikomu, kdo uvěří v Krista jako svého osobního Spasitele.¹

OTEVŘENÝ VZTAH

Enoch chodil s Bohem, a když ho pokušitel napadl, mohl o tom s Bohem mluvit. Neměl žádné „Psáno jest“, jako máme my, ale znal svého nebeského Společníka. Učinil Boha svým rádcem a byl úzce spjat s Ježíšem. A Enoch byl ve svém běhu poctěn. Byl přenesen do nebe, aniž viděl smrt. A ti, kdo budou na konci času přeneseni, budou těmi, kdo na zemi obcují s Bohem.²

Skrze přírodu a zjevení, skrze Svou prozřetelnost a vlivem Svého Ducha k nám Bůh promlouvá. To však nestačí; musíme také vylít Pánu svá srdce. Abychom měli duchovní život a energii, musíme mít aktuální vztah s naším nebeským Otcem. Můžeme k Němu upínat své myslí, můžeme přemýšlet o Jeho skutecích, o Jeho milosrdenstvích, o Jeho požehnáních, ale toto není v nejplnějším smyslu obcování s Ním. Abychom měli obecenství s Bohem, musíme mít něco k povědění Jemu ohledně našeho aktuálního života.

Modlitba je otevření srdce Bohu jako příteli. Není jí třeba proto, abychom sdělili Bohu, jací jsme, nýbrž abychom Jej mohli přijmout. Modlitba nepřivádí Boha k nám, nýbrž přivádí nás k Bohu.“³

Náš nebeský Otec čeká na to, aby nám udělil plnost Svého požehnání. Je naší výsadou pít plnými doušky ze studnice bezmezné lásky. Není to divné, že se modlíme tak málo? . . .

Proč by měli mít synové a dcery Boží nechuť se modlit, když modlitba je klíčem v ruce víry k odemčení nebeské pokladnice, kde jsou uloženy nezměrné zdroje Všemohoucího? Bez nepřetržité modlitby a pilného bdění jsme v nebezpečí, že v nás poroste lhostejnost a že sejdem z pravé cesty. . . .

Skládáme-li ve svých srdcích nepravost, lpíme-li na nějakém vědomém hříchu, Pán nás nevyslyší; ale modlitba kající, zkroutěné duše je přijata vždy. Napravíme-li všechny spáchané křivdy, můžeme věřit, že Bůh naše prosby vyslyší.⁴

NEUSTÁLÝ KONTAKT

Není doby ani místa, v nichž by bylo nevhodné vysílat k Bohu prosbu, Nic nám nemůže zabránit, abychom nepozvedli svá srdce v opravdové modlitbě. Uprostřed

davu na ulici, při své každodenní práci můžeme vyslat prosbu k Bohu a žádat o Boží vedení, jako to činil Nehemiáš, když předložil králi Artaxerxovi svou žádost. Koutek pro spojení s Bohem můžeme najít všude, kde jsme.⁵

Předkládej Bohu své potřeby, své radosti, své starosti, svá přání i své obavy. Tvé břímě Ho neobtíží, ani Ho neunaví. Ten, jenž ví o každém vlasu na tvé hlavě, není lhostejný k potřebám Svých dětí. „Velmi jest milosrdný Pán a lítostivý.“ (Jakub 5:11.) Naše strasti a naše volání se dotýkají Jeho laskavého srdce. Přinášej Mu všechno, co znepokojuje tvou mysl. Není nic tak těžké, aby to nemohl unést, neboť On nese všechny světy a vládne nad všemi věcmi ve vesmíru. Nic, co se týká našeho pokoje, není tak malé, aby si toho nevšiml. Žádná kapitola našeho života není tak temná, aby si ji nemohl přečíst, žádný zmatek není tak těžký, aby ho nemohl rozmotat.⁶

PROSTE, HLEDEJTE, TLUČTE

„Proste.“ Prošením dáváte najevo, že si uvědomujete svou potřebu; a budete-li prosit ve víře, dostanete. Pán slíbil Své slovo, a to nemůže selhat. Pokud přijdete s opravdovou lítostí, nemusíte mít pocit, že jste troufalí v prosbě o to, co Pán zaslíbil. Když prosíte o požehnání, která potřebujete, abyste mohli zdokonalit charakter podle Kristovy podoby, Pán vás ujišťuje, že prosíte podle zaslíbení, které bude potvrzeno. To, že cítíte a víte, že jste hříšníci, je dostatečným důvodem k prosbě o Jeho milosrdenství a soucit. Podmínkou, za níž můžete přijít k Bohu, není to, že budete svatí, ale to, že toužíte, aby vás očistil od všeho hříchu a očistil vás od každé nepravosti. Důvodem, že můžeme prosit nyní a vždy, je naše velká nouze, náš naprosto bezmocný stav, který Jej a Jeho vykupitelskou moc činí nutností.

„Hleďte.“ Toužit nejen po Jeho požehnání, ale po Něm samém. „Přivykejž medle s Ním choditi, a pokojněji se míti.“ (Job 22:21.) Hleďte a naleznete. Bůh vás hledá a samotná touha, kterou cítíte, abyste k Němu přišli, je jen přitahováním Jeho Ducha. Poddejte se tomu přitahování. Kristus se přimlouvá za pokoušené, bloudící a nevěřící. Snaží se je pozvednout do společenství se Sebou samým. „Budeš-li Ho hledati, nalezneš Jej.“ (1 Paralipomenon 28:9.)

„Tlučte.“ Přicházíme k Bohu na Jeho zvláštní pozvání, a On čeká, aby nás uvítal ve Své audienční síni. . . . Kdo toužíte po Božím požehnání, tlučte a čekejte s pevnou důvěrou u dveří milosrdenství se slovy: Neboť Ty, ó Pane, jsi řekl: „Každý, kdož prosí, bere; a kdož hledá, nalézá; a tomu, kdož tluče, bude otevřeno.“⁷

Starší Bratr našeho plemene je u věčného trůnu. Shlíží na každou duši, jež k Němu obrací svou tvář jako ke Spasiteli. Zná ze zkušenosti, jaké má člověk slabosti, jaké jsou naše potřeby a v čem jsme pokoušeni; neboť byl ve všem pokoušen jako my, zůstal však bez hříchu. Bdí nad tebou, chvějící se dítě Boží. Dotírá na tebe pokušení? Vysvobodí tě. Klesáš slabostí? Posílí tě. Nemáš vědomosti? Osvítí tě. Jsi zraněný? Vyléčí tě. . . . Ať máš jakékoli úzkosti a zkoušky, předlož svůj případ Pánu. Podepře tě, abys vytrval. Otevře ti cestu, po níž se vymaníš ze zmatků a potíží. Čím slabší a bezmocnější si připadáš, tím silnější budeš v jeho síle. Čím těžší je tvé břímě, tím blaženější bude odpočinek, složíš-li je na Nositele Břemen.⁸

NEJVYŠŠÍ ÚCTA

Všichni, kdož přicházejí do blízkosti Boží, měli by se chovat pokorně a uctivě. Ve jménu Ježíšově můžeme předstoupit před Boha s důvěrou, nesmíme se však k němu přibližovat s hrubou opovázlivostí, jako by nám byl roven. Jsou takoví, kteří oslovují velikého, všemohoucího a svatého Boha, který sídlí v nedostupném světle, jako by oslovovali sobě rovného nebo dokonce jako někoho sobě podřízeného.⁹

Roste nedostatek úcty k našemu Tvůrci, lhostejnost k Jeho velikosti a k Jeho majestátu. Bůh k nám však mluví v těchto posledních dnech. . . .

Je-li ještě slyšet slabý hlas, který přichází po smršti a bouři, jež vyvrací skály, ať všichni skryjí svou tvář, neboť Bůh je velmi blízko. Ať se skryjí v Ježíši Kristu; neboť On je jejich skrýš. Jeho vlastní probodnutá ruka přikrývá trhlinu ve skále, zatímco pokorný hledač skloněn čeká, aby slyšel, co Pán říká Svému služebníku.¹⁰

VELKÉ PRIVILEGIUM

„Je úžasné, že se můžeme modlit a být vyslyšeni, úžasné, že nehodní a chybní smrtelníci mají moc přednášet své žádosti Hospodinu. Jakou vyšší moc může člověk chtít než toto – být spojen s nekonečným Bohem. Slabý, hříšný člověk má privilegium rozmlouvat se svým Tvůrcem. Můžeme pronášet slova, jež přicházejí k trůnu Panovníka vesmíru. Můžeme s Ježíšem rozmlouvat, když kráčíme cestou, a On praví: Já jsem ti po pravici.

Můžeme rozmlouvat s Bohem ve svých srdcích; můžeme kráčet ve společenství s Kristem. Při své všední práci můžeme vyjadřovat touhy svého srdce, aniž je někdo z lidí slyší; ale to slovo nezůstane nevyslyšeno, neztratí se. Nic nemůže touhu srdce utlumit. Povznáší se nad ruch ulice a hluk strojů. Vždyť mluvíme k Bohu a On naši modlitbu slyší.

Proste tedy; proste a bude vám dáno. Proste o pokoru, moudrost, odvahu, vzrůst víry. Na každou upřímnou modlitbu se dostaví odpověď. Je možné, že ona nepřijde právě tak, jak byste chtěli, nebo v čase, kdy ji očekáváte, ale přijde ve způsobu a v čase, kteréžto nejlépe vyhoví vašim potřebám. Bůh odpovídá na modlitby, které vysíláte v samotě, v únavě, ve zkouškách, sice ne vždy podle vašeho očekávání, ale vždy pro vaše dobro.¹¹

Cesta k Božímu trůnu je vždy otevřená. Nemůžete být vždy na kolenou v modlitbě, ale vaše tiché prosby mohou neustále stoupat k Bohu o sílu a vedení. Když budete v pokušení, jako že budete, můžete uprchnout do tajného místa Nejvyššího. Jeho věčné paže budou pod vámi. . . .

Modlete se s pokornými srdci. Hledejte Pána často v modlitbě. Sám na tajném místě, oko vidí Ježíše a ucho se otevírá Ježíši. Vycházíš z tajného místa modlitby, abys zůstal ve stínu Všemohoucího. Přicházejí pokušení, ale ty se tiskneš stále blíž k Ježíšovu boku a vkládáš svou ruku do Jeho ruky. Pak získáš bohatou zkušenost, spočíváš v Jeho lásce a raduješ se v Jeho milosrdenství. Obavy, zmatky a starosti jsou pryč a ty se raduješ v Ježíši Kristu. Duše je rychlá k slyšení Otcova hlasu, a ty budeš komunikovat s Bohem. Veškerá kritika je vypuzena, veškeré posuzování druhých je vypovězeno z duše.¹²

VEŘEJNÁ MODLITBA

Všichni by měli považovat za Křesťanskou povinnost modlit se krátce. Řekněte Pánu přesně to, co chcete, bez chození po celém světě. V soukromé modlitbě mají všichni výsadu modlit se tak dlouho, jak chtějí, a být tak otevření, jak chtějí. Mohou se modlit za všechny své příbuzné a přátele. Ústraní je místem, kde můžete vyprávět všechny své soukromé potíže, zkoušky a pokušení. Společné shromáždění k uctívání Boha není místem k otevření soukromí srdce. . . .

Obávám se, že jsou někteří, kteří své potíže nepředkládají Bohu v soukromé modlitbě, ale nechávají si je na modlitební shromáždění, a tam se modlí několik dní. Takoví mohou být nazýváni zabijáky konference a modlitebního shromáždění. Nevyzařují žádné světlo; nikoho nevzdělávají. Jejich chladné, zmrzlé modlitby a dlouhá, zvrácená svědectví vrhají stín. Všichni jsou rádi, když skončí, a je téměř nemožné zbavit se chladu a temnoty, které jejich modlitby a nabádání vnesly do shromáždění. Ze světla, které jsem obdržela, by naše setkání měla být duchovní a společenská, a ne příliš dlouhá. Zdrženlivost, pýchu, ješitnost a bázeň lidskou je třeba nechat doma. Drobné rozdíly a předsudky si sebou na tato shromáždění neberme. Jako ve sjednocené rodině by v srdcích bratří a sester, kteří se setkávají, aby se osvěžili a povzbudili spojením svých světél, měla existovat prostota, tichost, důvěra a láska.¹³

SOUKROMÁ MODLITBA

„Samotná rodinná nebo veřejná modlitba nestačí. Tajná modlitba je velmi důležitá; v samotě je duše obnažena vyšetřujícímu oku Božímu a každý motiv je podrobně zkoumán. Tajná modlitba! Jak drahocenná! Duše ve spojení s Bohem! Tajnou modlitbu má slyšet pouze modlitby vyslychající Bůh. Žádné zvědavé ucho nemá přijímat břímě takových proseb. Při tajné modlitbě je duše osvobozena od okolních vlivů, osvobozena od rozrušení. Klidně, ale vroucně, se bude natahovat po Bohu. Tajná modlitba je často zvrácena a její sladké návrhy ztraceny hlasitou hlasovou modlitbou. Namísto klidné, tiché důvěry a víry v Boha se duše stahuje do hlubokých, nízkých tónů, hlas se zvyšuje na hlasitou výšku a povzbuzuje se vzrušením, a tajná modlitba ztrácí svůj zjemňující, posvátný vliv. Je tu bouře citů, bouře slov, která znemožňuje rozeznat tichý hlásek, který promlouvá k duši, zatímco je zapojen do její tajné, opravdové, srdečné oddanosti. Správně prováděná tajná modlitba přináší velké dobro. Ale modlitba, která se zveřejňuje celé rodině a okolí, není tajnou modlitbou, i když se to o ní myslí, a Božská síla se z ní nepřijímá. Sladký a trvalý bude vliv vycházející z Toho, který vidí v skrytu, jehož ucho je otevřené, aby odpovědělo na modlitbu vycházející ze srdce. Klidnou, prostou vírou udržuje duše společenství s Bohem a shromažďuje sobě Božské paprsky světla, aby ji posílily a udržovaly, aby snášela Satanovy konflikty. Bůh je naše věž síly.¹⁴

Na skrytém místě modlitby, kde nás může vidět a slyšet jedině Bůh, můžeme vyjádřit svá nejtajnější přání a touhy Otci nekonečného slitování. A v samotě, když se vnitřně ztišíme, promluví k našemu srdci onen hlas, který vždy odpoví na volání lidských potřeb. . . .

Lidé, kteří hledají Boha v soukromí a předkládají Mu své potřeby a žádají Jej o pomoc, neprosí nadarmo.“¹⁵

UKÁZKOVÁ MODLITBA

Můj nebeský Otče, přicházíme k Tobě v tomto čase takoví, jací jsme – chudí, potřební a bezmocní – pokud se neujmeš našeho případu. A ty jsi řekl: „Ať se chopí Mé síly a uzavře pokoj se Mnou: a on uzavře pokoj se Mnou.“

Kéž k Tobě v této době předstoupí prosba tohoto shromáždění jako moc před Tvým trůnem. Víme, že náš Spasitel před Tebou předkládá Své ruce a říká: „Vyryl jsem je na dlaních Svých rukou.“ Ó, Bože, prosím Tě, pro Krista, abys přijal naše prosby za ty, kteří odcházejí. Nevědí, co je před nimi; ale mají Tvé zaslíbení, že Tvá spravedlnost půjde před nimi a že sláva Páně půjde za nimi.

Milujeme Tě, náš Spasiteli; a přejeme si vidět shromážděnou do Tvého ovčince každou duši, kterou je možné zachránit. Naplň, prosíme Tě, celé toto shromáždění Svou svatostí v tento Sobotní den. Ó, ať zde na Tvůj lid svítí nebeské světlo. Ať Duch Svátý spočine na těch, kteří nás opouštějí. Řekli jsme jim, Pane, že se za ně budeme modlit; a nyní za ně předkládáme své prosby a modlíme se, abys jim pomohl obléci se do celé Boží zbroje. Ujmi se jich, Pane, a připrav je dnes na službu. Ó, můj Pane, prosím Tě, abys otevřel dveře, kam mohou vstoupit. Zde jsou někteří, kteří se chystají za chvíli vyrazit do Číny. Připrav je ke službě, Pane; dej jim odvahu; připrav cestu před nimi. Učili se, jak předkládat Boží pravdu lidem své vlastní národnosti; a pomůžeš jim, Otče můj?

Prosím Tě, Pane, abys probudil církev tak, jak nikdy předtím probuzena nebyla. Ó, probud' jejich srdce, Pane. Mnozí z nich jsou nyní v ochrnutém stavu, protože toho udělali tak málo; ale když začnou používat své schopnosti pro Tebe, víme, že jim dáš Svou oživující sílu. Ó, můj nebeský Otče, žádám Tě, abys pro Ježíše Nazaretského požehnal celému tomuto shromáždění. Ať hříšníci na Sionu pocítí na sobě usvědčující Boží moc. Ať se před Tebou třesou, aby Tě nezapomněli hledat, dokud nebude příliš pozdě. Prosím Tě, Pane, otevři jejich srdce, aby přijali Spasitele, který klepe, klepe, a klepe ke vstupu, dokud Mu vlasy na hlavě nezvlhnou noční rosou. Ó, můj Otče, můj Otče, jistě chceš, pro Krista, působit na každé srdce v tomto shromáždění!

Prosím Tě, Ježíši, aby bylo zjeveno spasení Boží a aby ti z našeho lidu, kteří svými dary tak vznešeně pomáhali vykonávat dílo, se neunavili v dobrém konání. Víme, že k nim přichází volání za voláním; ale ó můj Otče, ty jim dáváš dar za darem a dovoluješ jim, aby měli požehnání rosy, slunečního svitu a dešťů, činící jejich pole úrodnými.

Prosím Tě, můj nebeský Otče, aby bohaté nebeské požehnání dopadlo na toto shromáždění, když se po návratu do svých domovů pokusí svým pokorným způsobem navštěvovat své bližní, pomáhat nemocným a vykonávat misionářskou práci, kdekoli jsou.

Ó, můj Otče, můj Otče, dívám se přímo na Tebe. Tolikrát jsi slyšel moji žádost. Věřím v Tebe; raduji se v Tobě; a vím, že Tvé slovo bude potvrzeno.

Požehnej zde hříšníkům. Požehnej zde mládeži. Když jdou do našich škol, aby se vzdělávali, uschopni je, aby se mohli stát misionáři pro Boha. Ber je takové, jací jsou. Obejmi je v náručí Svého milosrdenství a svobodně je miluj a Tvé požehnané

jméno bude mít veškerou slávu, až lidskou rodinu shromáždíš domů – až se spojíme jako členové královské rodiny, děti nebeského Krále.

Ó, děkuji Ti, že máme Boha, který slyší modlitbu; že máme Spasitele, kterého se dotýká pocit našich slabostí; a že máme výsadu pracovat pro spásu duší. Požehnej našim služebníkům; naplň je Svou mocí. Ať na ně sestoupí Duch Svatý. Ó, ať se nebesa otevrou a ať se ukáže světlo Tvé slávy a ať se pozná, že v Izraeli je Bůh, který slyší a odpovídá na modlitby.

A teď Ti vše odevzdáváme. Víme, že tito misionáři budou udržováni Tvou mocí; neboť Ty jediný je můžeš zachovat; a Tvé požehnané jméno bude mít veškerou chválu, všechnu slávu, nyní i na věky věků. Amen.¹⁶

Odkazy:

1. *The Signs of the Times, August 26, 1897.*
2. *Ibid., November 11, 1897.*
3. *Steps to Christ, p. 93.*
4. *Ibid, pp. 94, 95.*
5. *Ibid., p. 99.*
6. *Ibid., p. 100.*
7. *Thoughts from the Mount of Blessing, pp. 130, 131.*
8. *The Desire of Ages, p. 329.*
9. *Patriarchs and Prophets, p. 252.*
10. *Selected Messages, bk. 2, pp. 315, 316.*
11. *Messages to Young People, p. 250.*
12. *In Heavenly Places, p. 86.*
13. *Testimonies for the Church, vol. 2, p. 578.*
14. *Ibid., p. 189.*
15. *Thoughts from the Mount of Blessing, pp. 84, 85.*
16. *Manuscript Releases, vol. 4, pp. 294–296.*

Sobota 2. Prosince 2023

POZNÁNÍ, KTERÉ ZABÍJÍ

Autor: Rolly C. Dumaguit

1. Viceprezident, Generální Konference

KRIZE V EDENU

V zahradě Eden byly dva zvláštní stromy, z nichž každý zasadil Bůh za jiným účelem. Prvním byl strom života s léčivou mocí – pramen mládí a nesmrtelnosti, zatímco druhým byl strom, který dával poznání dobra a zla. Eva jedla z ovoce tohoto druhého stromu, když byla „oklamána hadem, aby si myslela, že jim bylo odepřeno něco, co by je učinilo moudrými, stejně tak jako Bůh. Místo toho, aby věřila Bohu a světovala se Mu, podstatně nedůvěřovala Jeho dobrotě a vážila si Satanových slov.“¹

„Tady otec lži učinil své tvrzení v přímém rozporu s vyjádřeným Božím slovem. Satan Evu ujistil, že byla stvořena jako nesmrtelná a že není možné, aby zemřela. Řekl jí, že Bůh ví, že pokud by ona a její manžel měli jíst ze stromu poznání, jejich porozumění by se osvítilo, rozšířilo a zušlechtilo, čímž by se stali rovni Jemu samému.“²

„Po Adamově přestupku si on nejprve představoval, že cítí vzestup k nové a vyšší existenci. Ale brzy ho myšlenka na jeho prohřešek vyděsila. Zdálo se, že vzduch, který měl mírnou a rovnoměrnou teplotu, je chladil. Provinilý pár měl pocit hříchu. Cítily strach z budoucnosti, pocit nouze, nahotu duše. Sladká láska, pokoj a šťastná, spokojená blaženost se z nich jako by vytratila a místo ní se jich zmocnila touha po něčem, co nikdy předtím nezažili. Poté nejprve obrátili svou pozornost k vnějšku. Nebyli oblečení, ale byli zahaleni světlem stejně jako nebeští andělé. Toto světlo, které je zahalovalo, odešlo. Aby se zbavili pocitu nedostatku a nahoty, který si uvědomovali, byla jejich pozornost zaměřena na hledání příkrytí pro své postavy; neboť jak by se mohli setkat s pohledem Boha a andělů neoděni?“

„Jejich zločin je nyní před nimi ve svém pravém světle. Jejich přestoupení Božího výslovného příkazu nabývá jasnějšího charakteru. Adam odsoudil Evinu pošestilost, když opustila jeho bok a nechala se oklamat hadem. Oba si lichotili, že Bůh, který jim dal všechno, aby je udělal šťastnými, jim může pro Svou velkou lásku k nim ještě omluvit jejich neposlušnost a že jejich trest nakonec nebude tak strašný.“³

Nyní se v jejich bytí vyvinul nový sklon. Vytvořil se sklon ke zlu – tendence, která je nyní zotročila. Experimentovali s novou úrovní hříšnosti. Nová úroveň poznání chybovat. „Tak na Adamovi a Evě pracoval Satan, dokud nebyla Boží zdrženlivost překročena, a jejich výchova pod vedením učitele lži začala, aby mohli mít vědomí, že je Bůh odmítl – aby poznali následky přestupku.“⁴

PŘED POTOPOU

„Lidstvo si zachovalo ještě mnoho ze své původní síly. . . . Bylo mnoho obrů, mužů velkých postav a velké síly, proslulých svou moudrostí, dovedných ve vymýšlení důvtipných a podivuhodných věcí; poskytovali však úplnou volnost rozvoji bezbožnosti a jejich vina byla v tom rovna jejich obratnosti a duševním schopnostem.

„Bůh tyto předpotopní lidi štědře obdařil mnohými dary. Ti však využívali Božích darů k oslavě sebe samých a změnil je v prokletí, protože věnovali svou oblibu darům, místo Dárci. . . . Nechtěli myslit na Boha a záhy začali popírat Jeho jsoucnost. Uctívali přírodu, místo Boha přírody. Velebili lidského génia, kořili se dílům svých vlastních rukou a učili své děti klanět se vyřezávaným modlám. . . .

„Lidé zapomněli na svého Boha a uctívali výtvary své vlastní fantazie; proto upadali stále hlouběji a hlouběji. . . . Nepozvedne-li se nikdy mysl nad lidskou úroveň, nepozvedne-li se vírou k rozjímání o věčné moudrosti a lásce, klesá člověk stále níž a níže. . . . Bůh dal lidem Svá přikázání jako pravidlo života, ale Jeho zákon byl přestoupen a výsledkem byl hřích ve vši možné podobě. Lidská bezbožnost byla veřejná a opovážlivá, spravedlnost byla zašlapána v prach a volání utlačovaných dosahovalo až k nebesům.“⁵

Později prozkoumali zakázané znalosti o špatných manželských vztazích:

„Záhy bylo zavedeno mnohoženství zcela v rozporu s původním Božským nařízením. Hospodin dal Adamovi jednu ženu, čímž mu zjevil Svou vůli. Po Pádu však lidé uspokojovali raději svá hříšná přání. Následkem toho rychle vzrůstala zločinnost a bezbožnost. Nebyly v úctě manželské vztahy, ani nebylo dbáno vlastnických práv. Kdokoli zatoužil po ženách nebo majetku svého bližního, vzal si je násilím. Lidé se vyžívali ve svých násilnostech. Se zalíbením utráceli životy zvířat a používáním jejich masa za potravu, stávali se krutějšími a krvežíznivějšími, až začali nazírat i na lidský život s udivující lhostejností.“⁶

Zkoumání tohoto zakázaného poznání sexuality neskončilo pouze mnohoženstvím. „Pokud existoval jeden hřích větší než druhý, který volal po zničení lidstva potopou, byl to základní zločin splynutí člověka a zvířete, který znetvořil Boží obraz a způsobil všude zmatek. Bůh zamýšlel zničit potopou onu mocnou, dlouhověkovou rasu, která před ním zkazila své cesty.“⁷

Pokračovalo hledání nových a nových poznání. Ale poznání, po kterém žíznil, vymyslel otec lži. Brzy byla každá představivost jejich srdcí neustále jen zlá, a tak Hospodin řekl Noemovi: „Konec všelikého těla přichází přede mne, nebo naplněna jest země nepravostí od nich; z té příčiny, hle, již zkazím je s zemí“ (Genesis 6:13). Nikdo neunikl následkům svého nesprávného použití poznání. Všichni zemřeli kromě Noema a jeho rodiny.

BABYLONSKÁ VĚŽ

Poté, co vody potopy opadly, „ti, kteří toužili zapomenout na svého Stvořitele a přestupovat ustanovení Jeho zákona, nelibě nesli poučování a příklad svých bohabojných bližních, a posléze se rozhodli oddělit se od těch, kteří Boha uctívali. . . .

„Dohodli se, že vystavějí město a v něm věž tak nesmírně vysokou, že bude divem světa. Vystavění města a věže mělo zabránit tomu, aby se lidé rozptylovali stěhováním do okolí. Bůh přikázal lidem, aby se rozšířili po celé zemi, aby ji naplnili a podmanili si ji. Stavitelé Babylona se však rozhodli, že utvoří jedno společenství, a založí říši, která obsáhne celou zemi. . . .

„Obyvatelé roviny Sinear nedůvěřovali smlouvě s Bohem, nevěřili, že Bůh nepošle opět potopu na zemi. Mnozí z nich popírali jsoucnost Boha, a Potopu připisovali účinku přirozených příčin. Jiní věřili v Nejvyššího a v to, že On zničil předpotopní svět. Jejich srdce, jako srdce Kainovo, se bouřila proti Němu. Jedním z cílů, které měli na mysli při stavbě věže [Babylonské], bylo zajištění jejich vlastní bezpečnosti v případě nové potopy. Domnívali se, že postaví-li věž tak vysokou, že značně přesáhne výši, kam dostupily vody při Potopě, uchrání se všeho možného ohrožení.“⁸

Byly vynalezeny nové poznatky architektury a navrhování staveb. Byly také vyvinuty znalosti pro organizaci a vedení obrovského množství lidí ke stavbě této masivní věže. Brzy byl představen nový styl monarchie, který učinil krále z jedné osoby, a jejich město se stalo metropolí vesmíru navzdory Bohu.

„Náhle se dílo, které dosud tak postupovalo, zastavilo. Byli posláni andělé, aby překazili úmysl budovatelů. Věž dosáhla obrovské výše a dělníci, kteří pracovali nahoře, nemohli se přímo dorozumívat s dělníky, kteří pracovali dole; proto na různých bodech byli umístěni muži, z nichž každý přijímal příkazy k přísunu potřebného materiálu a jiné pokyny, týkající se práce, a předával je muži stojícímu nejbližší. Když jeden druhému předával zprávy, došlo ke zmatení jazyků, takže byl žádán materiál, jehož nebylo zapotřebí, a vyřizované příkazy byly často pravým opakem udělených příkazů. Nastal zmatek a zděšení. Veškerá práce se zastavila. Nebylo možno obnovit soulad a vzájemnou součinnost. Stavitelé si nedovedli naprosto vysvětlit, proč mezi nimi vzniklo podivné nedorozumění a ze vzteku a zklamání začali obviňovat jeden druhého. Jejich společenství skončilo bojem a krveprolitím. Blesky z nebe jako důkaz nelibosti Boží srazily pak horní část věže a smetly ji dolů. Lidem tak bylo dáno pocítit, že je Bůh, který vládne na nebi.“⁹

NA POUŠTI

Když Bůh vysvobodil Svůj lid z Egypta, Egyptané – včetně Faraona – uznali, že Bůh Izraele je mocný a živý Bůh. Izraelité byli zázračně vysvobozeni z otroctví, aby se stali svobodnými, šťastnými a zdravými lidmi, kteří budou sloužit pouze Jemu. Dal jim zákony, které je řídily, a předpisy, které vedly jejich duchovní cestu. Nasměroval je na čtyřicet let do pouště, místo aby je dva týdny vedl přímo do Kanaánu, aby vyzkoušel jejich charaktery a přiměl je více poznat charakter Boží.

Když dorazili k hoře Sinaj, dal Hospodin Mojžíšovi Deset Příkázání. Když Izraelité čekali na Mojžíšův návrat z hory, byli neklidní a nervózní, proč se Mojžíšův příchod zpožďuje. Byli odhodláni nejit vpřed do zaslíbené země, ale stáhnout se zpět do Egypta, a nakonec se rozhodli vyrobit sochu zlatého telete jako svého boha, který je povede. Protože Aron byl druhý ve velení, lidé požadovali, aby to udělal.

„Aron se bál o vlastní bezpečnost; a místo toho, aby se vznešeně postavil za čest Boží, podvolil se požadavkům zástupu. . . . Udělal odlité tele, napodobující egyptské bohy. Lid hlásal: ‚Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské.‘ A Aron tuto urážku Jehovaha bezdůvodně dovolil. Udělal víc. Když viděl, s jakým zadostiučiněním byl zlatý bůh přijat, postavil před ním oltář a prohlásil: ‚Slavnost Hospodinova zítra bude.‘ . . . Pod záminkou, že pořádají ‚slavnost Hospodinovu‘, se oddali obžerství a nemravnému hýření.“¹⁰

Místo toho, aby během této doby čekání nasměrovali svou víru k poznání a věrnosti pravému Bohu, zaměnili je za přijetí poznání falešného boha. Uspořádali hostinu, která skončila zakázaným poznáním obžerství, prostopášnosti a hýření. Láska k rozkoši maskovaná „způsobem pobožnosti“! Náboženství, které lidem dovoluje, aby se při dodržování bohoslužebných obřadů věnovali sobeckému nebo smyslnému uspokojování, se za dob Izraele líbilo zástupům. A byl tu poddajný Aron, který, i když zastával v církvi vedoucí postavení, poddával se touhám neposvěcených lidí, čímž je povzbuzoval k hříchu.

Na vrcholu jejich divoké, bujaré oslavy dorazil do tábora Mojžíš se dvěma kamennými deskami a viděl Izraele, jak uctívá zlaté tele. Jeho hněv se velmi roznítil a on pohodil kamenné desky, rozbil je, spálil zlaté tele, setřel je na prach, vsypal ho do vody, a přiměl lidi, aby se napili, aby ukázal naprostou bezcennost falešného boha, kterého uctívali.

Znovu a znovu se opakovala tendence přijímat poznání dané otcem lží. V tomto případě lidé ignorovali všemocného Boha a místo toho se rozhodli přijmout zvrácenou myšlenku, že němý, nehybný, odlitý Egyptský bůh je může přivést zpět do Egypta. Vidíme zde, že takové poznání skončilo zkázou.

PŘI PŘÍCHODU MESIÁŠE

„Hebrejci byli vyvoleným Božím lidem. Jejich společnou nadějí bylo, že Mesiáš přijde, aby je vysvobodil z otroctví Římské moci. Skutečný účel Spasitelova poslání byl však oznámen prostřednictvím služeb ve svatyni. Každá oběť předznamenala příchod Spasitele. Velikonoční beránek a služby ukazovaly na Krista. Při pohledu na tyto služby si ti, kdo toužili po pravém poznání Boha, uvědomili, že přišel zachránit svůj lid od jejich hříchů.

Proroci o tom v průběhu staletí odhalili mnoho podrobností a Židovští vůdci nebyli nevědoucí o zázračném narození Krista. Slyšeli zprávy o pastýřích a zvláštním příchodu mudrců. S Ježíšem se setkali v synagoze, když mu bylo dvanáct, a byli ohromeni Jeho znalostí proroctví, přestože nenavštěvoval žádnou rabínskou školu. Viděli Jeho službu poznamenanou Božským uzdravováním a nadpřirozenou mocí. Slyšeli Ho prohlašovat, že je velký JÁ JSEM a že dvakrát očistí chrám s velkou autoritou. Mesiáš skutečně přišel, ale oni Ho nepřijali, protože přijali poznání vynalezené otcem lží. Zastávali myšlenku, že nadcházející Mesiáš musí pocházet z bohaté rodiny a být královského původu a musí být vysoce vzdělaný. V jejich myslích se zdálo, že Ježíš nesplňoval všechny tyto požadavky. Pohrdali jím, odmítali Ho a nenáviděli Ho až do morku kostí. To urychlilo jejich rozhodnutí ukřižovat Ho. „Jejich satanské výkřiky ‚Jeho krev na nás i na naše děti‘ měly

odezvu ve strašlivém neštěstí, které postihlo jejich město a chrám o čtyři desetiletí později – to vše kvůli mylnému a osudově předpokládanému poznání o nesprávné identifikaci Mesiáše!“

V NAŠICH DNECH

Hledání zhoubného poznání se v dnešní době ještě více rozšířilo. Pán ve Svém milosrdenství poslal tři andělská poselství, aby zaznělo věčné evangelium dříve, než přijde velký den Hospodinův. Jedním z jejich zvláštních poselství je: „Bojte se Boha, a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho; a klanějte se tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře i studnice vod“ (Zjevení 14:7).

Krátce po počátečním zvěstování tohoto poselství, vyslal Satan vyslance, aby se pokusil zničit poznání, že Bůh je Stvořitelem vesmíru. V roce 1859 napsal anglický vědec Charles Darwin knihu: O původu druhů prostřednictvím přirozeného výběru nebo zachování zvýhodněných ras v boji o život, která položila základy evoluční teorie tvrdící, že všechny druhy se spíše vyvinuly, než že byly stvořeny. Této myšlenky se dnes tragicky drží většina vzdělávacích institucí, od základních škol až po univerzity.

Satan také vynalezl další myšlenkový směr zcela popírající existenci Boha: Ateismus je absence víry v nějaké božstvo nebo dokonce, že božstva existují. Tato filozofie byla prosazována v 18. století během takzvaného „věku osvícení“. Politické hnutí, které přijalo tento koncept, vyvrcholilo v bezzákonnosti Francouzské revoluce. Přesto se dnes odhaduje, že 450–500 milionů lidí stále vyznává Ateismus.

Satan se stále nespokojil se svými vynálezy, a tak zavedl také Panteismus, víru, že realita, svět a vesmír jsou v podstatě samo o sobě božství a že toto, jako svrchovaná nadpřirozená bytost či entita, se stále rozšiřuje a tvoří, od počátku času, nebo že všechny věci tvoří všeobjímajícího, imanentního boha nebo bohyni se samotným vesmírem jako projevem božstva, který zahrnuje všechny astronomické objekty. Tato myšlenka se vkradla do rané Adventistické denominace prostřednictvím Dr. Johna Harveyho Kellogga, což způsobilo, že více než 4 000 členů církve opustilo víru, včetně mnoha duchovních a učitelů.

Další myšlenkový směr vynalezený Satanem je takzvaný **Hyperianismus**. Učí, že „jsi božský. Stáváš se bohem. Neexistuje žádný bůh stvořitel, kterému je třeba se klanět. Za hmotou existuje nehmotná doména: zdrojová realita. Můžeš zachytit rozbité záblesky tohoto světa v psychedelických stavech, frekvenčních stavech. . . . Uvolněním redukčního ventilu mozku můžeš prozkoumat vnitřní sféry mysli a boha uvnitř.“¹¹

Kromě pohanství Satan vynalezl mnoho rafinovanějších forem náboženství, aby se pokusil oklamat samotné vyvolené. Ví, že poslední církve ostatků je jediná Boží církve na této planetě Zemi. Tyto věřící nabádá, aby vytvořili odlišné, oddělené skupiny, aby zmátl čestný Boží lid. Bůh nám však dal jasnou identifikaci Své církve v čase konce.

„Odlišné skupiny údajných Adventních věřících mají každá trochu pravdy, ale Bůh dal všechny tyto pravdy Svým dítkám, které se připravují na den Boží. Také jim dal pravdy, které žádná z těchto skupin nezná, a ani jim nechce rozumět.“¹²

ZÁVĚR

Od dob Adama až do současnosti Satan lidstvu vždy vštěpoval zvrácené typy poznání a říkal, že nezemřeš, staneš se bohem, jsi bohem, příroda je Bůh, a že ďábel neexistuje. Je úžasné poznamenat, že mnoho učených lidí toto skutečně přijímá. Jste povinni přijmout takovou představu? Ti, kdo věří Satanovým lžím, dostanou větší bludy – a pokud si vybereme poznání vynalezené Satanem, pak nakonec sklídíme jistý výsledek zkázy. (Viz Malachiáš 4:1.)

„Smutný bude pohled zpět v onen den, kdy lidé budou stát tváří v tvář věčnosti. Celý život se představí přesně tak, jak byl. Světské radovánky, bohatství a pocty se pak nebudou zdát tak důležité. Lidé pak poznají, že cenu má jediné spravedlnost, kterou pohrdli. Poznají, že si utvářeli povahu pod klamným sváděním Satanovým. Šat, který nosí, svědčí o jejich spojení s velkým odpadlíkem. Pak uvidí důsledky své volby. Poznají, k čemu vede přestupování Božích přikázání.“¹³

Ale místo toho Pán chce, abychom Ho poznali osobně. Žalmista říká: „Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin“ (Žalm 34:9). Chce, abychom uctívali pouze našeho Stvořitele, který prohlašuje: „Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou“ (Exodus 20:3). Budeme-li tak činit, můžeme mít život věčný. Ježíš vysvětlil, že „totoť jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista“ (Jan 17:3). Jak se naše poznání o Něm prohlubuje, můžeme ocenit Jeho lásku k nám a prokázat Mu svou nejvyšší službu. Jednoho dne nás pozve, abychom vstoupili do bran onoho města a aby nám nabídl ovoce ze stromu života a udělil nám pravé poznání.

„Všechny poklady vesmíru budou otevřeny studiu Božích vykoupných. . . . Na všech věcech, od nejmenších po největší, je napsáno Stvořitelovo jméno a ve všech se projevuje bohatství Jeho moci.

„A léta věčnosti, jak se budou odvíjet, budou přinášet bohatší a stále slavnější zjevení Boha a Krista. Se vzrůstajícím poznáním poroste i láska, úcta a štěstí. Čím více se lidé dozví o Bohu, tím více budou obdivovat Jeho povahu.“¹⁴

Kéž vám Pán během tohoto Týdne Modliteb úžasně žehná! Amen.

Odkazy:

1. *The Spirit of Prophecy, vol. 1, p. 40.*
2. *Confrontation, p. 13.*
3. *The Spirit of Prophecy, vol. 1, p. 41.*
4. *The SDA Bible Commentary [E. G. White Commentary], vol. 1, p. 1083.*
5. *Patriarchs and Prophets, pp. 90, 91.*
6. *Ibid., pp. 91, 92.*
7. *The Spirit of Prophecy, vol. 1, p. 69.*
8. *Patriarchs and Prophets, pp. 118, 119.*
9. *Ibid., pp. 119, 120.*
10. *Conflict and Courage, p. 97.*
11. <https://www.iamhyperian.com/youaregod/>
12. *Early Writings, p. 124.*
13. *Christ's Object Lessons, pp. 318, 319.*
14. *God's Amazing Grace, p. 368.*

Neděle 3. Prosince 2023

ZNÁ TĚ BŮH?

Joan Selve Alwinová

Editor Tamskéhoho jazyka, Indie

BŮH ZNÁ VŠECKO: Inspirace nám říká, že Bůh zná všecko neboli je „vševědoucí“. „Nebo potupovalo-liť by nás srdce naše, ovšemť Bůh, kterýž jest větší nežli srdce naše, a zná všecko“ (1 Jan 3:20). To znamená, že On má dokonalé poznání všech věcí. Nemusí se nic učit a nemusí si věci uvědomovat. Bůh ví všechno, co se stane a co se stalo. Jeho vševědoucnost znamená, že má dokonalé poznání, dokonalé porozumění a dokonalou moudrost. Bůh je zdrojem veškeré srozumitelnosti stvoření a Svou přirozeností je veškeré poznání. Jsme stvoření k Jeho obrazu, takže nás jistě zná. Bůh sleduje každého z nás. „Nebo on končiny země spatřuje, a všecko, což jest pod nebem, vidí“ (Job 28:24).

BŮH NÁS ZNÁ DŘÍVE, NEŽ JSME ZNÁMI: Král David řekl: „Trupel můj viděly oči tvé, v knihu tvou všickni oudové jeho zapsáni jsou, i dnové, v nichž formováni byli, když ještě žádného z nich nebylo“ (Žalm 139:16).

Bůh řekl Jeremiášovi: „Dříve než jsem tě sformoval v životě, znal jsem tebe, a dříve nežlis vyšel z života, posvětil jsem tě, za proroka národům dal jsem tebe“ (Jeremiáš 1:5).

Čteme také v 1 Paralipomenon 22:9, že životní okolnosti krále Šalomouna byly předem oznámeny Bohem.

Hospodin dal Joziášovi jeho jméno 32 let před jeho narozením a prorokoval o jeho životě jako o jednom z mála králů, kteří budou poslouchat Boha a dělat to, co je správné v Jeho očích (1 Královská 13:2).

Abraham dostal od Boha zaslíbení, že z něho vzejdou národy, ale v té době neměl děti; jeho žena Sarai byla neplodná. Čekali 25 let, než se jim narodí zaslíbené dítě Izák. Sára si myslela, že „pomůže“ naplnit Boží proroctví tím, že dá svou služebnou Agar Abrahamovi, aby s ní počal dítě. Ačkoli to nebyl Boží plán, přesto Bůh ve Svém milosrdenství utěšoval Agar proroctvím, které se naplnilo (Genesis 16:12).

Když bylo Abrahamovi 99 let, Bůh zaslíbil Svě dlouho očekávané dítě. „Jemužto řekl Bůh: Nýbrž Sára manželka tvá porodí tobě syna, a nazůveš jméno jeho Izák; i utvrdím smlouvu svou s ním za smlouvu věčnou, i s semenem jeho po něm“ (Genesis 17:19).

Narození Jana Křtitele bylo rovněž prorokováno (Lukáš 1:13).

Kristovo narození bylo oznámeno předem, když se anděl Páně zjevil Marii: „I řekl ji anděl: Neboj se, Maria, nebo jsi našla milost u Boha. A počneš v životě, a porodíš syna, a nazůveš jméno jeho Ježíš. Tent' bude veliký, a Syn Nejvyššího slouti bude, a dát' jemu Pán Bůh stolicí Davida otce jeho“ (Lukáš 1:30-32). Pán, který znal všechny dříve, než se narodili, zná také každého z nás.

BŮH ZNÁ NAŠE MYŠLENKY: Bůh ví vše, co jsme kdy udělali, ale také ví vše, co jsme si kdy mysleli. Bůh o nás ví úplně všechno. Žalmista řekl: „Ty znáš sednutí mé i povstání mé, rozumíš myšlení mému zdaleka“ (Žalm 139:2). Můžeme před ostatními skrývat své myšlenky, a dokonce je o našich myšlenkách oklamat tím, že budeme záměrně lhát. Ale před Bohem nemůžeme nic skrývat. Bible říká: „A neníť stvoření, kteréž by nebylo zjevné před obličejem jeho, nýbrž všecky věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest řeč naše“ (Židům 4:13).

BŮH JE BŮH POZNÁNÍ: Modlitba Anny, matky Samuelovy, hlásala: „Nemluvtež již více hrdě, a nevycházej z úst vašich slovo pyšné; nebo Bůh silný vševědoucí jest Hospodin, a usilování jeho jemu nepochybují“ (1 Samuel 2:3).

Král David řekl: „Z zadu i z předu obklíčils mne, a vzložils na mne ruku svou. Divnější jest umění tvé nad můj vtip; vysoké jest, nemohu k němu“ (Žalm 139:5, 6).

BŮH ZNÁ BUDOUCNOST: Bůh ví všechno, co se stane. Hospodin řekl: „Kterýž oznamuji při počátku dokonání, a hned zdaleka to, což se ještě nestalo; řeknu-li co, rada má se koná, a vše, což mi se líbí, činím.“ (Izaiáš 46:10).

Bůh prorokoval o budoucnosti Abrahama v Genesis 18:18, Benadada, Syrského krále (2. Královská 8:9), Ezechiáše (2. Královská 20:1), i Šalomouna (1. Královská 5:5). Pán, který zná budoucnost těchto lidí, zná také určitě naši budoucnost. Poddejme se tedy Jeho moudrosti.

BŮH SLYŠÍ NAŠE MODLITBY: „I volal Mojžíš k Hospodinu, řka: Ó Bože silný, prosím, uzdraviž ji.“ (Numeri 12:13). Hospodin vyslyšel Mojžíšovu modlitbu a Maria byla uzdravena z malomocenství.

Když král Ezechiáš onemocněl k smrti, prorok Izaiáš potvrdil, že zemře, král se modlil k Hospodinu, který se nad ním slitoval a prodloužil mu život (2. Královská 20:3–6).

Slunce se zastavilo a měsíc stál (Jozue 10:12–14) v odpověď na Jozuovu modlitbu. Bůh, který vyslyšel modlitby těchto věrných lidí, vyslyší i naše modlitby. V době krize ohrožující život Bůh vyslyšel modlitby Ester a vysvobodil Svůj lid.

BŮH NÁS ZNÁ PODLE JMÉNA: Bůh v Písmu povolal lidi podle jména. Existují příklady, kdy mluvil k Jákobovi, Mojžíšovi, Jozuovi, Samuelovi a Saulovi z Tarsu jménem (Izaiáš 43:1; Exodus 3:4; 1 Samuel 3:10; Skutky 9:4).

BŮH DAL JMÉNA LIDEM: Slavnému patriarchovi řekl: „Aniž více slouti bude jméno tvé Abram, ale bude jméno tvé Abraham; nebo otcem mnohých národů učinil jsem tě“ (Genesis 17:5).

SÁRA: Abraham nebyl jediným členem své rodiny, který dostal od Boha změnu jména. Jeho žena také. „Řekl také Bůh Abrahamovi: Sarai manželce své nebudeš říkati Sarai, ale Sára bude jméno její“ (Genesis 17:15). Měla být matkou národů a zrodit se z ní měli králové.

JÁKOB: Jákob také dostal od Hospodina nové jméno. Anděl řekl: „Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jákob, ale také Izrael; nebo jsi statečně zacházel s Bohem i lidmi, a přemohls“ (Genesis 32:28).

MAHERSHALALHASHBAZ: Prorok Izaiáš měl syna, kterého pojmenoval Bůh – jméno, které bylo také součástí proroctví. Když Izaiášova žena porodila syna, tehdy „řekl mi Hospodin: Dej mu jméno: K rychlé kořisti pospíchá loupežník [neboli Mahershalalhasbaz]“ (Izaiáš 8:3).

JEZREEL: Prvorozený syn proroka Ozeáše dostal od Boha smysluplné jméno: „Tedy řekl jemu Hospodin: Nazoviž jméno jeho Jezreel; nebo po malém času já vyhledávati budu krve Jezreel na domu Jého, a přestati káži království domu toho“ (Ozeáš 1:4).

LORUCHÁMA: Dcera proroka Ozeáše byla další, která obdržela od Hospodina symbolické jméno: „I řekl jemu: Nazov jméno její Lorucháma; nebo již více neslituji se nad domem Izraelským; abych jim co prominouti měl“ (Ozeáš 1:6).

LOAMMI: Druhého syna proroka Ozeáše pojmenoval Bůh: „I řekl: Nazov jméno jeho Loammi; nebo vy nejste lid můj, a já také nebudu váš“ (Ozeáš 1:9). Bůh má s každým z nás záměr tím, že nám dává jméno.

BŮH K NÁM MLUVÍ MNOHA ZPŮSOBY: Bůh je všemocný. Je všudypřítomný. Je suverénní. Bible je plná zpráv o tom, jak Bůh mluví k jednotlivcům, k rodinám a k národům. V minulosti mluvil mnoha různými způsoby, a to platí i dnes. Bůh promlouvá ke všem lidem skrze Své stvoření. „Nebo neviditelné věci jeho, hned od stvoření světa, po věcech učiněných rozumem pochopeny bývají, totiž ta jeho věčná moc a Božství, tak aby oni byli bez výmluvy“ (Římanům 1:20). „Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha zvěstuje. Den po dni vynáší řeč, a noc po noci ukazuje umění“ (Žalm 19:2, 3). Bůh komunikoval se Svým lidem v minulosti prostřednictvím andělů, proroků, snů, vidění, zázraků, a dokonce i prostřednictvím oslice. Oslice otevřela ústa a promluvila k Balámovi (Numeri 22:28).

BŮH K NÁM MLUVÍ PROSTŘEDNICTVÍM SVÉHO SLOVA: Ježíš je Slovo Boží (Jan 1:1). Je to jeden ze způsobů, jak k nám Bůh osobně a mocně promlouvá i dnes. Nejen, že máme mít vztah s Bohem skrze Jeho slovo, ale také bychom měli být připraveni dát odpověď druhým, kdykoli je to

nutné, s tichostí a s bází (1 Petr 3:15). Když ďábel pokoušel Ježíše na poušti, Pán odpověděl na ďáblova pokušení citováním pravdy z Božího slova. (Matouš 4:1–11.) Musíme se naučit pravdě, která se nachází ve slově Božím, meči Ducha, kterým můžeme porazit nepřítel svých duší. Když si oblékneme celou Boží zbroj, můžeme se postavit proti ďábovým úkladům (Efezským 6:11). Ctít a poslouchat Boží slovo je klíčem ke slyšení Božího hlasu. (Viz Jan 14:21, 23.)

BŮH MLUVÍ TICHÝM, SLABÝM HLASEM: Když byl prorok Eliáš znechucený a sklíčený, Bůh k němu promluvil neočekávaným způsobem. Někdy Bůh promluví skrze vítr, zemětřesení nebo oheň, ale nejčastěji mluví tichým, slabým hlasem, takže musíme být pozorní. (Viz 1. Královská 19:11–13.)

BŮH MLUVIL PROSTŘEDNICTVÍM SVÉHO SYNA JEŽÍŠE: Bůh se plně zjevil skrze osobu, charakter, slova, chování a skutky Svého Syna. Ježíš zjevuje Boha člověku celou Svou osobou. Učil lidi v podobenstvích, příbězích, věcných lekcích, a zejména prostřednictvím Svého vlastního příkladu, jak žít Božský život. (Přečtěte si Židům 1:1, 2; Marek 4:34; Matouš 7:3–5; Jan 13:3–7.)

BŮH PROMLOUVÁ SKRZE DUCHA SVATÉHO: Když byl Ježíš na této zemi, Bůh skrze Něho mluvil k lidstvu, a když se Ježíš vrátil k Otci, byl seslán Duch Svatý, aby nás uvedl do veškeré pravdy, a byl naším Utěшитelem od Boha (Jan 14:26). Boží Duch Svatý je vylit na všechny, kdo věří a přijímají Ježíše jako osobního Spasitele, a uvede nás do veškeré pravdy. Podřídme se tedy vůli Otce, Syna a Ducha Svatého.

BŮH ZKOUMÁ KAŽDÉ SRDCE: David se obrátil na svého syna: „Ty také, Šalomoune, synu můj, znej Boha otce svého, a služ jemu celým srdcem a myslí ochotnou. Nebo všechna srdce zpytuje Hospodin a všeliká myslí tanutí zná. Budeš-li ho hledati, nalezneš jej; pakli ho opustíš, zavrže tě navěky“ (1. Paralipomenon 28:9). Tato rada králi Šalomounovi jasně odhaluje úplně každému, že Bůh zná naše představy. Buďme velmi opatrní ve všech svých činech a myšlenkách.

PÁN BŮH SE DÍVÁ NA SRDCE: Bůh řekl proroku Samuelovi, aby pomazal Davida za krále, a vysvětlil, že na vnějším vzhledu nezáleží; je to srdce, které vidí pouze On (1 Samuel 16:7).

BOŽÍ OČI VIDÍ VŠECHNO: Písmo symbolicky hovoří o Božích očích, které vidí všechny věci. „Oči zajisté Hospodinovy spatřují všecku zemi, aby dokazoval síly své při těch, kteříž jsou k němu srdce upřímého“ (2 Paralipomenon 16:9). „Hledím na všechny cesty jejich, nejsouť tajné přede mnou, aniž jest skryta

nepravost jejich před očima máma“ (Jeremiáš 16:17). „Zdali ten, jenž učinil ucho, neslyší? A kterýž stvořil oko, zdali nespátí?“ (Žalm 94:9.)

BŮH VÍ, CO SI ZLÍ LIDÉ MYSLÍ: „Nebo zná skutky jejich; pročež na ně obrací noc, a potříni bývají“ (Job 34:25). Král Nabuchodonozor byl hrdý na to, že svou mocí vybudoval velké město Babylon. Když slova byla ještě v ústech, ozval se hlas z nebe, že sedm let nebude králem a bude žít s divokou zvěří a žrát trávu jako vůl. (Čtete Daniel 4:14–34.) Později si uvědomil svůj hřích a obrátil se k Bohu.

BŮH ZNÁ UDÁLOSTI NA ZEMI: Pán Bůh mluvil k Mojžíšovi z hořícího keře a Bůh ho požádal, aby vyvedl Jeho lid z Egypta a zachránil z otroctví. „Jemužto řekl Hospodin: zřetelně viděl jsem trápení lidu mého, kterýž jest v Egyptě; a křik jejich pro přísnost úředníků jeho slyšel jsem; nebo znám bolesti jeho“ (Exodus 3:7). Bůh sleduje úplně každou věc, která se děje na zemi. Neunavujme se a doufejme v Pána.

BŮH ZNÁ VĚCI MINULOSTI: Apoštol tvrdí: „Známát' jsou Bohu od věků všechna díla jeho“ (Skutky 15:18).

BŮH JE DOKONALÝ V SOUDU: Pouze Bůh, který je dokonalý v poznání, bude kompetentní soudit lidstvo (2 Petr 3:7). Když si lidé uvědomí, že budou muset jednoho dne stát před vševědoucím Bohem, mělo by je to přimět zhodnotit způsob, jakým žijí své životy. Ježíš říká: „Nebo z slov svých spravedliv budeš, a z řečí svých budeš odsouzen“ (Matouš 12:37).

BŮH DODRŽUJE SVŮJ SLIB: Bůh dal tento slib Svému lidu. „A hledající mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým“ (Jeremiáš 29:13). Budeme-li Ho hledat celým svým srdcem, uslyšíme Jeho hlas. Bůh ví, co přesně je v srdci každého člověka. Jestliže nás Bůh zná, pak ví, čím v životě procházíme. Nejsme sami a nejsme zapomenuti. Bůh ví, jakým zápasům v životě čelíme. Zná naše pokušení a naši rodinnou situaci a slíbil nám, že nás nikdy neopustí ani nezanechá. (Deuteronomium 31:6; Jan 3:16.)

BŮH JE VŽDY SE SVÝMI DĚTMI V NOUZI: Král Darius byl vládcem nad Babylónem a ustanovil Daniela jako prvního správce. Daniel věřil v Boha a řídil se Hospodinovým příkazem. Žárliví rivalové přesvědčili krále, aby vydal zákon, který by vyžadoval, aby všichni uctívali pouze jeho, a pokud by byl někdo, kdo by uctíval jiného Boha, aby byl uvržen do lví jámy. Jelikož se Daniel třikrát denně modlil s okny otevřenými k Bohu, byl skutečně uvržen do jámy lvové. Ale Pán Bůh byl s ním a zavřel ústa lvů a chránil Daniela (Daniel 6:21, 22).

Král Nabuchodonozor zhotovil v provincii Babylón ze zlata sochu a pozval všechny, kdo mají moc, aby sochu přišli posvětit. Kdo by se neklaněl a neuctíval

sochu, byl by vhozen do rozpálené ohnivé pece. Tři mladí Hebrejci, kteří se nepoklonili a neuctívali sochu, byli vhozeni do rozpálené ohnivé pece. Pán Bůh byl s nimi v ohnivé peci a oni nebyli spáleni; oheň nad nimi neměl žádnou moc (Daniel, kapitola 3).

Bůh byl s Mojžíšem, když vedl Izraelity z Egyptského otroctví. Zázračně zásoboval lidi vodou ze skály a mannou z nebe. Hospodin Bůh rozdělil moře a lid přešel po souši (Exodus 14:16). Tentýž Bůh pak přikryl nepřítel v hlubinách téhož moře a přinesl Svému lidu spásu. Je to tentýž Bůh, který pro nás pracuje i dnes. Je stejný včera, dnes a navždy. (Čtete Exodus, 14. kapitolu.)

Po Mojžíšově smrti učinil Bůh, aby lid přešel přes řeku Jordán po suchu. Kněží, kteří nesli truhlu smlouvy Hospodinovy, stáli pevně na suché zemi uprostřed Jordánu. (Čtete 3. kapitolu Jozue.)

Bůh byl s Noé a s jeho rodinou a chránil je před potopou, protože oni všichni poslouchali Boha. „Potom řekl Hospodin k Noé: Vejdiž ty i všechna čeled tvá do korábu; nebo jsem tě viděl spravedlivého před sebou v národu tomto“ (Genesis 7:1). Potopa na zemi byla čtyřicet dní a všechno tělo zemřelo a všechno živé bylo zničeno, ale Bůh zachoval Noé a jeho rodinu. Pán byl s nimi.

Abraham byl Bohem povolán, aby opustil Ur Kaldejských. Bez pochyby poslouchal Boží příkazy a věřil jeho smluvnímu zaslíbení, že jeho semeno se stane novým národem. (Viz Genesis, kapitola 12.) Stejně jako Bůh dal a dodržel Své sliby Abrahamovi, Bůh dal sliby i nám.

V Genesis 39:1–6 byl Josef prodán do otroctví svými vlastními bratry. Pán Bůh byl s Josefem v neznámé zemi, kde si získal přízeň Putifara, který ho povýšil nad celou svou domácností. Nakonec Bůh zařídil okolnosti tak, aby se Josef stal druhým nejvyšším správcem Egypta, zejména aby se ujal příprav na nadcházející hladomor. (Čtete 1. Mojžíšovu 41:37–45.) Josef věděl, že Pán je s ním.

Bůh byl s Jonášem, když byl v břiše obrovské ryby. Hospodin ho tam zachoval a vyslyšel jeho modlitbu v jeho soužení. Ryba pak vyzvracela Jonáše, který souhlasil, že půjde do Ninive a přesvědčí celé město, aby činilo pokání. I když zpočátku neposlechl, také litoval, že se vyhnul své povinnosti. Musíme poslouchat Boha za všech okolností, cokoli od nás Bůh žádá; nesmíme váhat poslouchat Jeho hlas.

BOŽÍ VOLÁNÍ KE KAŽDÉMU Z NÁS: Pán Bůh od nás nežádá cokoliv. Prosí o naše srdce: „Dej mi, synu můj, srdce své, a oči tvé cest mých ať ostříhají“ (Příslaví 23:26). A Pán nás žádá, abychom dodržovali Jeho přikázání a slova písem, abychom mohli slyšet Boží hlas. Musíme s Ním trávit čas. Čím více s Ním budeme, tím lépe budeme znát Jeho hlas. „Oči vaše blahoslavené, že vidí, i uši vaše, že slyší“ (Matouš 13:16). Jak porosteme ve víře, naučíme se slyšet Boží hlas. Ježíš řekl: „Ovceť mé hlas můj slyší, a já je znám, a následujíť mne“ (Jan 10:27). Musíme Boha prosit, aby nám odhalil vše, co brání našemu vztahu s Ním, a pak Ho poslechnout. K tomu musíme meditovat o písmech. Musíme se dát Bohu k dispozici modlitbou a uctíváním. Buďme stále v Jeho přítomnosti. Pán říká: „Upokojtež se, a vězte, žeť jsem já Bůh, kterýž vyvýšen budu mezi národy, vyvýšen budu na zemi“ (Žalm 46:11). Zůstaňme čistí, pravdiví a pevní, pamatujíce, že náš charakter je vtisknut do nebeských knih. Amen.

Středa 6. Prosince 2023
SKUTEČNÁ PŘÍČINA POTÍŽÍ

*Autor: Arcadi Mangul
Kazatel, Moldavsko*

„Tyto věci mluvím vám, abyste ve mně pokoj měli. Na světě ssoužení míti budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět“ (Jan 16:33).

Dokážete si představit život bez problémů? Nuže, představit si něco takového je pro nás, narozené do světa hříchu, těžké. Ale pro mě, od chvíle, kdy jsem poprvé začal blíže poznávat Boha lásky, jsem byl fascinován zjištěním, že svět bez problémů není pohádka, ale spíše projekt, který Bůh skutečně realizuje.

KOŘEN PROBLÉMU

Hovoříme-li o nesnázích, máme na mysli hořkost, smutek, utrpení, pohoršení, nelibost, bolest atd. Tyto potíže jsou často způsobeny hříšným jednáním lidí, ať úmyslně či neúmyslně. Jejich činy, protože hřích je řídicí mocí v jejich životech, způsobují v našem světě mnoho neštěstí. Inspirovaná pasáž v knize Myšlenky z hory blahoslavenství to dobře vysvětluje:

„Tím, že si naši první rodiče dovolili nedbat na vůli Boží v jednom bodě, otevřeli stavidla bídy na světě. A každý, kdo následuje jejich příkladu, bude sklízet podobné ovoce. Láska Boží je základem každého předpisu zákona Božího, a ten, kdo odchází od přikázání, způsobuje si své vlastní neštěstí a zkázu.“¹

Hřích tedy není jen právní pojem, který znamená porušování zákona. Je to také začátek souhrnného procesu, který způsobuje četné potíže nejen tomu, kdo jej nastartoval, ale také těm, kteří jsou s akcí spojeni.

HŘÍCH NENÍ BOŽÍ VYNÁLEZ

Zdá se, že většina lidí si myslí, že Bůh je zodpovědný za to, že se ve vesmíru objevil hřích. V tomto případě se jako argumenty uvádějí následující falešné myšlenky:

Hřích je porušení zákona. Bůh je Autorem zákona. Takže kdyby neexistoval zákon, neexistoval by ani hřích.

Bůh stvořil Lucifera, který jako první zhřešil. Kdyby neexistoval Lucifer, neexistoval by ani hřích.

Takové představy jsou falešné. Inspirace jasně odhaluje:

„Bůh nestvořil zlo. Stvořil pouze dobro, které bylo jako On sám. . . . Zlo, hřích a smrt . . . jsou výsledkem neposlušnosti, která má původ v Satanovi.“²

Když to správně pochopíme, můžeme porozumět skutečnému účelu Božího zákona a jeho hodnotě pro nás, protože zákon nám byl dán, abychom byli schopni odhalit nebo rozpoznat hřích a řešit jej. Jak bylo uvedeno výše, Boží zákon definuje hřích jako pojem, ale jeho proces může existovat i mimo zákon. Uveďme jen jeden příklad. Šesté přikázání říká: „Nezabiješ.“ a sedmé přikázání říká: „Nesesmilniš.“

Kdyby tato dvě přikázání nebyla zahrnuta do zákona, neznamenaloby to, že je dobré zabíjet a smilnit – takže lidé by stále nebyli šťastnější, kdyby to dělali.

Tak chápeme, proč Bůh, který nás chce uchránit před problémy, navrhuje, abychom žili v souladu s Jeho svatým zákonem. Můžeme vidět, proč nám Svátá Písma dávají toto vedení, abychom přerušili řetěz hříchu a vyhnuli se mu. „Protož i my, takový oblak svědků vůkol sebe majíce, odvrhouce všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje“ (Židům 12:1).

Vrcholem naší lidské pošetilosti je ale to, že se za každou cenu vyhýbáme problémům a stěžujeme si na nepříjemnou situaci, kterou máme – a zároveň stále milujeme hřích a nastartujeme právě ty procesy, které způsobují potíže nám i lidem kolem nás.

SOBECTVÍ

Bůh je láska. Toto zcela definuje našeho Stvořitele. Bůh není sobecký. Člověk byl stvořen k Božímu obrazu, podle Boží podoby. Ale úplně první změna, která nastala, když vstoupil hřích, bylo nahrazení lásky sobectvím:

„Člověk byl původně obdařen ušlechtilými schopnostmi a vyrovnanou myslí. Byl dokonalou bytostí a žil v souladu s Bohem. Jeho myšlení bylo čisté, jeho cíle svaté. Neposlušnost však zvrátila tyto schopnosti a na místo lásky nastoupilo sobectví.“³

Základem většiny potíží je sobectví. Způsobuje to v člověku pocit, jako by byl vším a vše bylo jen pro něj. V důsledku toho z něj tento postoj dělá konzumenta a utlačovatele. Pečlivým studiem Biblického záznamu zjišťujeme tento způsob jednání. Po přestupku byli Adam a Eva ochotni obvinít kohokoli jiného, aby se pokusili uniknout jejich jistému odsouzení. Kain zabil Ábela také z tohoto důvodu. Jidáš dělal mezi učedníky neplechu a ze sobeckých pohnutek dokonce zradil Spasitele. V dnešní době je sobectví stále problémem celého světa – a neomezuje se pouze na něj. Dokonce i církve je paralyzována kvůli sobectví. Bez ohledu na postavení, pozadí, přesvědčení nebo věk, tolik se jich točí kolem uspokojení a touhy zkažených srdcí. Všude tam, kde přebývá sobectví, mizí láska, pokoj, odpuštění, porozumění, pokora a tichost – a v důsledku toho se objevuje láska k potěšení, touha po zisku, chamtivost, nenávisť, nepochopení, úzkost a nespokojenost. Takové sobecké jednání je předurčeno k sebezničení.

Ale v jasném kontrastu můžeme pochopit, jak nesobecký je Bůh a jaký nádherný příklad nám dal prostřednictvím osobnosti Pána Ježíše Krista! Popisuje to odstavec níže:

„Kristus ne sám se sobě líbil.‘ Nic nečinil sám pro sebe; všecko konal ve prospěch padlého člověka. Sobectví bylo v Jeho přítomnosti pokořeno. Převzal naši přirozenost, aby trpěl místo nás. Sobectví, coby hřích světa, se stalo převládajícím hříchem církve. Sebeobětováním pro dobro lidí Kristus zasáhl kořen všeho sobectví. Nic si neponechal, ani Svou poctu a nebeskou slávu. Očekává podobné sebezapření a oběť ze strany těch, kterým přišel žehnat a zachránit je.“⁴

ZLO SE VNUCUJE SAMO

Dalším znatelným problémem hříchu je to, jak se dokáže množit a šířit, aniž bychom o tom byli předem informováni. Po přečtení odstavců výše jsme viděli, že Bůh je láska a tato láska je nahrazena sobectvím skrze hřích. Takže když víme, že Bůh je také život, můžeme vidět, že život je v tomto případě nahrazen smrtí. Život je vědomá volba, ale první hřích, který byl spáchán na zemi, zahrnoval v sobě smrt.

„A protože jakož skrze jednoho člověka hřích na svět všel a skrze hřích smrt, a tak na všechny lidi smrt přišla, v němž všickni zhřešili“ (Římanům 5:12).

Toto se děje s každým hříchem. Zlo se množí proti naší vůli, bez naší touhy. Od chvíle, kdy jsme byli nakaženi nemocí hříchu, stali jsme se jejich nositeli a přenašeči zároveň. Je to dost odrazující. Ale díky Bohu, že nás nenechal bez naděje! V Božím plánu spásy existuje možnost probudit se z letargie smrti.

DVĚ KATEGORIE

Všichni lidé jsou hříšní, ale ne každý chce pokračovat v cestě hříchu. Tady je rozdíl. 2 Tessalonicenským 2:3 uvádí výraz „člověk hřícha“ ve vztahu k tomu, kdo se rozhodl jít cestou hříchu a klást určité požadavky – a jedním z požadavků je přinutit každého, aby dělal to, co „člověk hřícha“ považuje být za dobrou věc k děláni. Koho chce „člověk hřícha“ přinutit? Určitě ty, kteří byli probuzeni Duchem Svatým, kteří si uvědomili cenu, kterou nevinný Stvořitel zaplatil za následky hříchu. V tomto případě činnost „člověka hřícha“ byla a bude pokračovat, aby byla zdrojem potíží po celé věky. Zde je to, co nám Inspirace říká:

„Římskokatolická církev spojuje formy pohanství a Křesťanství, a podobně jako pohanství zkresluje Boží charakter a dopouští se neméně krutých a odporných činů. V době své nadvlády používal Řím mučící nástroje, aby přinutil lidi přijmout jeho učení. Pro ty, kdo se nechtěli podvolit jeho požadavkům, nechal postavit hranice. Nechal vraždit lidi v rozsahu, který nebude nikdy znám, dokud nebude odhalen na soudu.“⁵

Historie se opakuje. „Veliké soužení“, kterým musí projít Boží lid, bude mít stejnou povahu, protože ho bude provádět „člověk hřícha“.

„Představitelé církve a státu se spojí, aby přemlouvali, přesvědčovali nebo donutili všechny lidi uctívat neděli. Nedostatek Božské moci bude nahrazen utiskujícími opatřeními. Politická korupce ničí lásku ke spravedlnosti a úctu k pravdě. I ve svobodné Americe se vláda a zákonodárci, aby si zajistili přízeň veřejnosti, podrobí žádosti a vydají zákon, který bude vynucovat svěcení neděle. Přestane se respektovat svoboda svědomí, která stála tak velikou obětí. V zápase, který brzy nastane, uvidíme naplnění prorockých slov: ‚Rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovat s jinými z semene jejího, kteříž ostříhají přikázání Božích, a mají svědectví Ježíše Krista.‘“⁶

Výše uvedené odstavce odpovídají na otázku, kterou si mnoho lidí klade: „Pokud nechci mít nic společného s hříchem, nebudu mít potíže? Jistě budu.“ Dokud bude existovat hřích, budou existovat i potíže. Proto je mnoho lidí znechuceno. Ale dávám přednost tomu, abych byl mezi těmi několika výše

zmíněnými lidmi, a rozhodl jsem se nebýt v žádném případě zdrojem problémů pro nikoho jiného. Ani pro Boha, ani pro lidi.

POTÍŽISTÉ SIONŠTÍ, ČIŇTE POKÁNÍ!

Pojďme si prostudovat inspirovanou pasáž napsanou v knize Evangelizace:

„V našich sborech jsou takoví, kteří vyznávají pravdu, kteří jsou ale překážkou pro reformní dílo. Jsou brzdami kol vozu spasení. Tato třída lidí je často ve zkoušce. Pochybnosti, závisti a podezřívání jsou ovocem sobeckosti, a zdá se, že je jimi protkána sama jejich přirozenost. Nazývám tuto třídu chronickými církevními reptaly. Napáchají v církvi více škody, než mohou odčinit dva kazatelé. Jsou pro církev přítěží a pro Kristovy kazatele velikou zátěží. Žijí v ovzduší pochybností, závisti a podezřívání. K nápravě jejich díla zla a k obnovení jednoty a souladu v církvi se vyžaduje mnoho času a práce velvyslanců Kristových. Toto ubírá z odvahy a síly Božích služebníků a činí je nezpůsobnými pro práci, kterou Bůh pro ně má v záchraně hynoucích duší před zkázou. Bůh odplatí těmto potížistům Sionským podle jejich skutků.“⁷

Zde je popis kategorie lidí, do které by mohl patřit kdokoli z nás, dokonce i já, autor článku. Jsou to lidé, kteří poznali Boha, zasvětili Mu svůj život, opustili řady toho zlostníka a přidali se k těm, kteří nechtějí mít nic společného s hříchem. Ale závist a podezřívání v jejich životě přesto existují. Ve skutečnosti tyto věci nemusí být obvykle klasifikovány jako hříchy proti Božímu zákonu ve velkém měřítku, ale stále jsou to Satanovy zbraně, které odrazují a ničí Boží církev a brání působení Ducha Svatého. Svědectví pro církev nám říkají následující:

„Závist, žárlivost, zlá domněnka a zlá mluvená jsou od Satana a účinně zahrazují cestu proti působení Ducha Svatého. Nic v tomto světě není Bohu tak drahé jako Jeho církev. On nic nechrání s takovou žárlivou pečlivostí. Nic neuráží Boha tolik jako jednání, které škodí vlivu těch, kteří jsou činní v Jeho službě. On bude volat k zodpovědnosti každého, kdo pomáhá Satanovi v jeho díle kritizování a zbavování odvahy.“⁸

Mohu tvrdit, že je to hřích. Možná to nespadá pod přímo vyjádřenou jurisdikci Desatera Prikázání, ale jak jsme již řekli dříve, i když o tom žádné přesné prikázání neexistuje, vede to nevyhnutelně k odrazování a k hříchu. Z takového jednání nezískává nic ani Bůh ani my.

Boha nazýváme svým Otcem. „Budou ti, jejichž jména jsou v církevních knihách, kteří tvrdí, že jsou syny a dcerami Božími, zvažovat svůj vztah k Bohu a ke svým bližním? Musíme zcela spoléhat na milosrdenství Spasitele odpouštějícího hříchy a dovolíme, aby naše srdce zůstala tvrdá a lhostejná? Může nás nějaká provokace zmocnit k tomu, abychom prožívali nelaskavé city, nebo nás přimět k tomu, abychom chovali špatné pocity nebo se snažili pomstít? Můžeme hodit první kámen k odsouzení bratra, když nám Bůh projevuje Své milosrdenství a odpouští naše přestoupení proti Němu? Kdyby s námi Bůh vešel v soud, byl by náš dluh shledán nesmírným, přesto náš nebeský Otec je ochoten odpustit. Bůh bude jednat s lidmi ne podle jejich mínění o sobě samých, ne podle jejich sebevědomí, ale podle ducha, kterého zjevují svým bloudícím bratřím.

„Duch tvrdosti a krutosti je duch Satanův. Pýcha srdce, je-li opečována, vytváří závist, zlé domněnky a vede k pomstě. Existuje nebezpečí, že naše náhodná slova nebo činy přeženeme na úmyslné urážky a že si budeme myslet, že nám někdo spáchal nespravedlnost, která si zasluhuje naši chladnost, lhostejnost nebo pohrdání. Přesto má Pán na starosti právě tyto osoby, které obviňujeme; Boží andělé jim slouží. Ten, který čte srdce, v nich může vidět více opravdové dobroty než v tom, kdo vůči nim chová špatné city pro domnělou křivdu. ‚Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, potresci ho, a bude-liť toho želeť, odpusť mu.‘ Zacházejte s ním a jeho chybami tak, jak si přejete, aby Bůh jednal s vámi, když Ho urazíte. Láska se neraduje ze zla; nemstí se. Dávejte pozor, abyste projevovali horlivost pro sebe, abyste mohli v dobrém rozhovoru ukázat svou mírnost moudrosti. Vyvarujte se každého hořkého slova, každého nelaskavého jednání. Milujte jako bratři; buďte milí; buďte zdvořilí. Nepohoršujte pravdu hořkou závistí a svárem; neboť takový je duch světa. Ať tyto bezbožné rysy nejsou mezi vámi vůbec jmenovány.“⁹

PŘILOŽENÍ SEKERY KE KOŘENU

V rámci přípravy na Boží království vysvětluje Jan Křtitel, Kristův předchůdce, rozhodnou skutečnost: „A jižť jest i sekera k kořenu stromů přiložena. Každý tedy strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyřat a na oheň uvržen bývá“ (Matouš 3:10).

Apoštol Pavel dále upozorňuje, jak je důležité zaměřit se na smrtící, hrozivý kořen: „Pokoje následujte se všechněmi a svatosti, bez níž žádný neuzří Pána, prohlédající, **aby někdo neodpadl od milosti Boží, a aby nějaký kořen hořkosti nepodrostl, a neučinil překážky**, skrze něž by poškrvnění byli mnozí“ (Židům 12:14, 15). [Zdůraznění přidáno.]

„**Církev jako celek nikdy nepřijme pozdní déšť, pokud neodloží veškerou závist, zlé domýšlení a zlé řeči.** Ti, kteří v srdci chovali nenávisť, dokud nezesílila a nestala se součástí jejich charakteru, musejí mít jinou zkušenost, pokud se chtějí podílet na pozdním dešti.“¹⁰

„Pán nám velí, abychom vyprázdnili svá srdce od sobectví, které je kořenem odcizení. On touží na nás vylít Svého Ducha Svatého v bohaté míře, a poroučí nám, abychom sebezapíráním připravili k tomu cestu. Když bude vlastní já odevzdáno Bohu, otevrou se naše oči, abychom viděli kameny úrazu, které naše nekřesťanské jednání položilo jiným do cesty. Bůh nám velí, abychom všechny tyto kameny odstranili. Říká: ‚Vyznávejtež se pak jedni druhým z hříchů, a modlte se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli.‘ (Jakub 5:16.) Potom se nám dostane ujištění, jako Davidovi, když se po vyznání svého hříchu modlil: ‚Navrať mi radost spasení Svého, a duchem dobrovolným utvrď mne. I budu vyučovati přestupníky cestám Tvým, aby hříšníci k Tobě se obraceli.‘ (Žalm 51:14, 15.)

„Když milost Boží panuje v duši, bude duše obklopena atmosférou víry, odvahy a Křesťanské lásky, atmosférou posilující duchovní život všech, kteří ji vdechují.“¹¹

„Kristus říká: ‚Dána jest Mi všelická moc na nebi i na zemi. Protož jdouce, učte všecky národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého, učíce je zachovávat všecko, co jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všecky dny, až do skonání světa.‘ (Matouš 28:18–20.)

„Tady je vaše poslání. Jak budete Kristu vysvětlovat své jednání, když místo toho, abyste se snažili zachránit své bližní, vlili jste do jejich uší své potíže, zmatky a dokonce stížnosti na své bratry? Často můžete najít úlevu od svých potíží, když budete s druhými mluvit o Kristu a hovořit s nimi o vzácné pravdě. Ale nemluvte slova, která jsou podněcována žárlivostí a zlým domněním a podezíráním. Nerozšiřujte zlé zprávy o svých bratřích. Kvůli takovým věcem Pán nemůže vejít do církve, jak si On přeje. Neuvolníte Královu cestu? Ne všichni se podíleli na tomto zlém díle, nemluvě o těch, kteří se právě připojili.“¹²

ZÁVĚR

Bůh chce, abychom byli šťastní, a stále pracuje na obnovení štěstí v nás. I když lidé mohou být původci našich potíží, hlavní příčinou je síla hříchu v lidských srdcích. Nikdo však není nucen se této moci podvolit. Pero inspirace objasňuje skutečný problém. „Ani největší pokušení není omluvou pro hřích. Kdybys byl v sebevětším nátlaku, hřích je tvým vlastním činem. Hlavním důvodem nesnáze je neobnovené srdce.“¹³ Bůh udělal vše, co mohl, aby tuto záležitost objasnil, a skrze Ježíše umožnil spasení z otroctví hříchu. Chce, abychom se chopili této příležitosti. Zvolme si Boží stranu, protože velmi brzy, po velkém soužení, bude odstraněn původce hříchu i samotný hřích, a ti, kteří se rozhodli zůstat hříšníci, budou zničeni spolu s hřichem. Velmi brzy přijde čas, kdy problémy navždy skončí. Těšíme se na den, jak se píše v knize Velký spor:

„Velký spor skončil. Není už hříchu ani hříšníků. Celý vesmír je čistý. V celém nezměrném stvoření vládne soulad a štěstí. Od Boha, který všechno stvořil, proudí život, světlo a štěstí do všech stran nekonečného prostoru. Od nejmenšího atomu až po největší světy, všechno živé i neživé, v nezkalené kráse a dokonalé radosti hlásá, že Bůh je láska.“¹⁴

Amen!

Odkazy:

1. *Thoughts from the Mount of Blessing*, p. 52.
2. *The Review and Herald*, August 4, 1910.
3. *Steps to Christ*, p. 17.
4. *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 204.
5. *The Great Controversy*, p. 569.
6. *Ibid.*, p. 592.
7. *Evangelism*, p. 370.
8. *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 42.
9. *The Signs of the Times*, February 14, 1895.
10. *The Home Missionary*, August 1, 1896.
11. *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 43.
12. *Letters and Manuscripts*, vol. 22, Ms 71, 1907.
13. *The Adventist Home*, p. 331.
14. *The Great Controversy*, p. 678.

Pátek 8. Prosince 2023

SETKÁNÍ SE SPASITELEM

Od: Abu Ruben Budau

Starší, U.S.A.

Bylo to v létě roku 2021, kdy jsem potkal toho nejšťastnějšího člověka, kterého jsem kdy v životě viděl. Navštívil jsem nově vytvořenou skupinu v McAllenu v Texasu, jednom z nejnižnějších měst v USA, jen pár minut od hranice s Mexikem. Jeden bratr zahájil rozhlasovou službu a sdílel Evangelium v místní rozhlasové stanici a mnoho lidí volalo a žádalo, aby byli navštíveni, nebo žádali o Biblická studia. Jedním z nich byl pan Guadalupe, šedesátník Mexického původu. V době mé návštěvy pan Guadalupe pravidelně navštěvoval naše bohoslužby a zcela změnil svůj život. S radostí přijal Sobotu a jeho nový životní styl odrážel jeho nové a hlubší porozumění písmům. Na tváři měl neustálý úsměv a jeho radost, když mluvil o Ježíši, byla nakažlivá. Nikdy jsem od něj neslyšel ani slovo smutku nebo znepokojení a podle všech možných měřítek to byl opravdu šťastný muž.

Nyní, při našich každodenních setkáních, vidíme lidi, kteří se zdají být neustále šťastní, a nemyslíme si, že je na tom něco neobvyklého. Být šťastný nemusí být nutně okázalé, když jsme v dobrém zdraví, když máme milující rodiny nebo když si vyděláváme na pohodlné žití.

Pokud bychom měli vytvořit seznam nejšťastnějších lidí, mohli bychom být v pokušení dát na začátek seznamu lidí, kteří mohou mít cokoli, co si za peníze mohou koupit. Také ty, kteří mají zdánlivě dokonalé životy bez nemocí, se kterými by se museli potýkat, a bez finančních nebo rodinných problémů, nebo ty, jejichž životy se zdají být dokonalé ve všech možných ohledech.

Šťěstí pana Guadalupe však nepocházelo z tak dokonalého života, ale spíše byl šťastný navzdory svým obrovským zkouškám a útrapám. Umíral na rakovinu, a protože mu doktoři předloni řekli, že zemře, žil nyní ve vypůjčeném čase. Na břiše měl připevněný kolostomický vak a ze strany krku mu trčel nádor velikosti grapefruitu. Dýchal tracheostomií, hadičkou na krku, kterou si musel zakrýt prstem, aby mohl mluvit. Žil sám ve skromné garsonce a neměl rodinu, která by ho navštěvovala. Protože nemohl mít práci, byl závislý na štedrosti lidí, aby měl jídlo na stole a platil nájem.

Z lidského hlediska neměl na tomto světě absolutně nic, co by mu mohlo poskytnout pohodlí a bezpečí, a přesto všem říkal, že není smutný, ale že je šťastný. Ale nemusel se o tom zmiňovat, aby někdo věděl, že je šťastný muž. Dalo se to vyčíst z jeho tváře, z jeho rozhovorů, z jeho chování.

Většina lidí může mít nějaký druh štěstí, když všechno v jejich životě jde dobře, ale Bratr Guadalupe měl štěstí a pokoj, které překonaly jeho fyzické a pozemské zkoušky. Apoštol Pavel s podobnou zkušeností řekl: „Protož líbost mám v nemocech, v pohaněních, v nedostatecích, v protivenstvích, a v úzkostech, pro Krista. Nebo když mdlím, tehdy silen jsem“ (2. Korintským 12:10).

JAK?

Jak je možné mít takový klid uprostřed bouře soužení? Jak je možné „vždycky se radovat“ (1 Těsalonicenským 5:16), i když se k nám blíží zdánlivě špatné věci? Bratr Guadalupe měl tajemství, které všem rád řekl. Stejně jako apoštol Pavel se i on setkal se Spasitelem, a to byl zlom v jeho životě, protože už nikdy neměl být jako dřív.

NAŠE NEJVĚTŠÍ POTŘEBA

Před slavným setkáním se Spasitelem měl apoštol Pavel svou vlastní cestu. Pravdou je, že všichni máme své vlastní cesty a hledáme štěstí a naplnění na různých místech. Někteří se obrátí ke světu, hledají světské potěšení a zkoušejí vše, co tento svět nabízí. Příběh o marnotratném synovi až příliš často prožívá tolik mladých lidí, kteří jsou unaveni náboženskými „omezeními“. Jiní, jako apoštol Pavel, mohou hledat Boha v různých doktrínách a systémech víry, ale mohou se ocitnout stejně daleko od Boha jako muž popíjející v krčmě. Ať si vybereme jakoukoli cestu mimo Boha, nakonec to bude mít stejný důsledek. Veškeré úsilí, které vynaložíme při hledání pozemských radostí a uspokojení vlastními navrženými způsoby, se ukáže být jen dvojnásobnou tragédií: „Nebo dvojitá zlost spáchal lid můj: Mne opustili pramen vod živých, aby sobě vykopali čisterny, čisterny děravé, kteréž neudrží vody“ (Jeremiáš 2:13).

Byli jsme stvořeni, abychom byli naplněni nebeským pokojem, když žijeme v dokonalé harmonii se Stvořitelem. Když se toto spojení ztratí, nic jiného na tomto světě nemůže uspokojit žízeň duše. Skutečný pokoj a štěstí nelze získat ničím, co tento svět nabízí. Na druhé straně, když jsme potkali svého Spasitele a naše spojení s Všemohoucím je obnoveno, nic na tomto světě nám nemůže vzít náš nebeský pokoj, který přesahuje veškeré chápání. „Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zarmoucení-li, aneb úzkost, neb protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečnost, čili meč?“ (Římanům 8:35.) A toto činí Boha tou největší potřebou lidstva.

Jak moc Boha potřebujeme a co jsme bez Něho? Co nejlepšího můžeme udělat sami, bez Boha, a jak daleko se On musí sklonit, aby na nás dosáhl a obnovil nás, a „kroky naše utvrdil“? (Žalm 40:3.) Život a zkušenost apoštola Pavla jsou skvělým příkladem před a po setkání se Spasitelem.

PRÁCE PRO NEPŘÍTELE

Není mnoho lepších příkladů zneužití důvěry. Země tohoto světa mají přísný trest pro ty, kdo se dopustí velezrady. Jidášův čin při zradě Ježíše způsobil, že jméno zrádce bylo všude na světě přijímáno s odporem. Když přemýšlíme o lidech, kteří slouží Satanovi, můžeme myslet na satanisty, demony a další zjevně zlé bytosti. Ale kdykoli jednáme v rozporu s Božím charakterem, jsme ve službách nepřítele a jsme stejně zoufale ztraceni, jako byl Jidáš polibkem zrady. Apoštol Pavel před svým

obrácením pracoval proti věčnému Království. Ještě jasněji, „pronásledováním Ježíšových následovníků ve skutečnosti konal Satanovo dílo.“¹

Pokud nepochodujeme v Božích řadách, nejsme na neutrální půdě, protože v duchovním království nic takového neexistuje. Ve skutečnosti se to rovná boji po boku velkého úhlavního nepřítele a být mezi jeho poddanými. Apoštol Pavel po svém obrácení napsal o našich předchozích životních okolnostech: „A i vás, někdy **odcizené a nepřátely** v mysli, skrze skutky zlé . . .“ (Kolossenským 1:21). [Zdůraznění přidáno.]

Náš stav je ještě horší, pokud to stejně jako Pavel děláme, když si myslíme, že sloužíme Bohu, protože „**nikdo není beznadějněji ztročen než ti, kteří falešně věří, že jsou svobodní,**“² a ubohost Laodicie se úměrně zesiluje tím, že si myslí: „Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji,“ a **neví**, že ve skutečnosti je „bídny, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý“ (Zjevení 3:17).

Bez Boha je veškerá naše práce marná. Před setkáním s Ježíšem bylo Pavlovo nejlepší úsilí ve službě Bohu ohavností, pro kterou měl po zbytek svého života výčitky: „Nejposléze pak ze všech, jako nedochůdčeti, ukázal se i mně. Nebo já jsem nejmenší z apoštolů, kterýž nejsem hoden slouti apoštol, proto že jsem se protivil církvi Boží“ (1. Korintským 15:8, 9).

Pavel se upřímně mýlil. Nejednal úmyslně ani vědomě proti Bohu; naopak, myslel si, že prokazuje Bohu službu. Ale to nic neměnilo na skutečnosti, že byl přesně tam, kde ho Satan chtěl mít a používat. Jeho horlivost pro své přísné náboženství striktně zachovávající zákony ho vedla k trestání a zraňování lidí a k používání síly a zastrasování jako domnělého prostředku evangelizace. Takové metody pocházejí přímo ze Satanovy dílny a nemají místo v prosazování Božího království.

VZDÁVÁNÍ SE SVÝCH „ZISKŮ“

Saul z Tarsu byl oddaný Žid, který chtěl dělat to, co je správné. „Obřezán jsa osmého dne, jsa z rodu Izraelského, pokolení Benjaminova, Žid z Židů, podle zákona, farizeus, a z strany horlivosti, protivník církve, z strany pak spravedlnosti zákonní jsa bez úhony“ (Filipenským 3:5, 6). Ve svých vlastních očích byl ve správné denominaci, chodil do správné církve, praktikoval správné rituály, měl správnou doktrínu a byl plný horlivosti. Měl všechny světské důvody, aby byl hrdý na své úspěchy, a přitom spoléhání na všechno to, co pro něj bylo „ziskem“ (Filipenským 3:7), bylo neslučitelné s Kristem. I když by tyto „zisky“ přiměly každého Žida k tomu, aby byl pyšný, Pavel později pochopil, že jediná věc, která si zaslouží, aby se jí chlubil, je Ježíšův kříž: „Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jediné v kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož jest mi svět ukřížován, a já světu“ (Galatským 6:14).

I když všechny ty věci nebyly nutně špatné, dokud v ně důvěřoval pro svou spásu, nemohl mít Krista. Bůh přijímá pouze službu a poslušnost, která je motivována láskou – vše ostatní je jen „měď zvučící aneb zvonec znějící“ (1. Korintským 13:1). Jestliže mi tyto věci brání v plném přijetí a důvěře ve Spasitele,

pak rozhodně „všecky věci pokládám škodou býti pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše Pána svého“ (Filipenským 3:8).

„Pokládání všech těchto věcí za škodu“ nepovažoval apoštol Pavel za obět'. Jakmile okusil a viděl, že Pán je dobrý, všechny jeho předchozí „zisky“ ve srovnání s tím zbledly; nebo abychom použili Pavlova slova, měl je za „hnůj“ (Filipským 3:8). Muž, který našel poklad ukrytý na poli, nebyl vůbec zarmoucen tím, že musel prodat „všecko, co měl“, aby to pole koupil, protože jeho radost z nalezení pokladu byla příliš velká (Matouš 13:44).

Čeho se vždy musíme vzdát pro Krista? Pouze těch věcí, které způsobují, že jsme „bídni, a mizerní, i chudí, i slepí, i nazí“ (Zjevení 3:17) a naši vlastní „spravedlnost“ činí tak cennou jako „roucho ohyzdné“ (Izaiáš 64:6).

CHTÍT DĚLAT DOBRO

Chtít konat dobro je důležité. Ale „chtít“ nestačí, protože v nás je přirozený zákon, který nás drží jako otroky hříchu, stejně jako nás gravitační zákon drží dole na zemi: „Nalézám tedy zákon, když chci činiti dobré, že se mne přidrží zlé“ (Římanům 7:21).

Živě si pamatuji zážitek, který jsem měl jako mladistvý. Byl jsem na návštěvě u prarodičů v severovýchodním Rumunsku a poslali mě k sousedům, abych si půjčil zahradnické náradí. Když jsem dorazil k sousedově bráně, bylo ráno a sused právě vypouštěl svá dvě selata ze stájí na velký dvůr plný zelené trávy. Jakmile se dostala ven, selata se rozběhla jedním směrem, jak nejrychleji mohla, a nezastavila se, dokud nedorazila k malé louži bahna, která byla v jednom rohu dvora. Začala do té louže lehat a otáčet se v ní s nepopsatelným vzrušením, až byla celá od bahna! To vše netrvalo déle než 20 sekund a když to skončilo, plně spokojena se svým výkonem šla žrát.

Hřích je v naší přirozenosti stejně hluboce zakořeněn, jako byla touha po bahně u těchto dvou malých prasátek. Bible nás vyzývá k zamyšlení: „Může-li změnití Mouřenín kůži svou, aneb pardus peřestost svou, také vy budete moci dobře činiti, naučivše se zle činiti“ (Jeremiáš 13:23). Hřích tolik napadl celou naši bytost, že uniknout z jeho poutajících řetězů vyžaduje mnohem více než lidskou sílu – vyžaduje samotnou moc samotného Boha. A právě toto našel Pavel v evangeliu: „Neboť se nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení každému věřícímu“ (Římanům 1:16). [Zdůraznění přidáno.]

SETKÁNÍ

Krása evangelia spočívá v tom, že Bůh zná náš stav a stále nás chce. Poslal Svého Syna na tento svět, aby jak narkoman, tak i samospravedlivý návštěvník církve mohli být zachráněni ze svých smrtelných zapletení a přivedeni do království milosti, kde Bůh „působí všecko ve všech“ (1. Korinským 12:6). Navzdory našemu nepřátelství vůči Němu „Kristus zajisté, když jsme my ještě mdlí byli, v čas příhodný za bezbožné umřel“ (Římanům 5:6). Ježíš za nás nezemřel jen tehdy, když jsme se začali polepšovat, nebo alespoň když viděl, že se snažíme Ho poslouchat,

ale „byvše nepřátelé, smíření jsme s Bohem skrze smrt Syna jeho, nadtoť smíření jsouce, spasení budeme skrze život jeho“ (Římanům 5:10).

Setkání s Ježíšem je více než prosté náhodné setkání. Ono je záměrné z Boží strany. On nás hledá, nachází nás a klepe na dveře našeho srdce, snaží se upoutat naši pozornost. Někdy k nám mluví prostřednictvím Biblického verše nebo přítele nebo brožury. Jindy třeba skrze nějakou událost, ať už ji vnímáme dobře nebo špatně. Mluvil k Saulovi z Tarsu slyšitelným hlasem na cestě do Damašku, a Pán k němu mluvil skrze jeho slepotu, a právě toto se dozvěděl:

VŠECHNY VĚCI PŮSOBÍ SPOLEČNĚ

„Vímeť pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteříž podlé uložení jeho povolání jsou“ (Římanům 8:28). Je snadné pochopit a přijmout, že dobré věci pracují společně pro naše dobro. Ale není v tom nic mimořádného, zatímco náš Bůh je mimořádný Bůh, který dokáže mimořádné věci. Apoštol Pavel zde napsal, že Bůh nečiní jen dobré věci, aby pracovaly společně k našemu dobru, ale všechny věci, a to zahrnuje i ty „špatné“. Když se poprvé setkal se Spasitelem, oslepl. Jaká to tragédie – být schopen vidět, a pak být v naprosté tmě. A přesto, když byl úplně slepý, měl nejlepší vidění, jaké kdy v životě měl. Viděl, že není soběstačný, viděl, že je „mrtvý ve vinách a hříších“ (Efezským 2:1). Navzdory své vnější „poslušnosti“ viděl, že zoufale potřebuje Spasitele. Všimněte si proměny, kterou mu tato zkušenost přinesla. Už to nebyl ten zuřivý pronásledovatel církve, ale mírný student, ochotný učit se a poznávat Boha v Jeho skutečné velikosti.

Někdy Křesťané zažijí události vnímané jako „špatné“. Ale od prosté prasklé pneumatiky až po nemoc ohrožující život, může Bůh zajistit, aby všechny věci působily společně pro naše věčné dobro. Zbývá nám děkovat Mu za VŠECHNO, co On dovoluje, aby se v našich životech stalo, a důvěřovat, že má vše pod kontrolou. „Ze všeho díky číňte; nebo ta jest vůle Boží v Kristu Ježíši při vás“ (1 Tesselonicenským 5:18).

Setkání se Spasitelem je proces posvěcení, které provádí Bůh, když otevíráme svá srdce hřejivým paprskům Jeho lásky. „Sám pak Bůh pokoje posvětiť vás ve všem“ (1 Tesselonicenským 5:23). Je to každodenní odevzdání a podřízení celé naší bytosti svrchovanosti lásky. Je to každým dnem stále větší objevování velikosti Boží lásky, která je Jeho samotnou přirozeností (1 Jan 4:7). Učíme se Mu důvěřovat skrze naše každodenní námahy a obtíže, s vědomím, že pokud jsme se svěřili do Jeho náruče, On má plnou kontrolu nad všemi událostmi v našich životech. Setkání se Spasitelem znamená poznávat Ho stále více až do bodu, kdy můžeme přijímat pokoj a radost i v těžkostech. „Nejraději tedy chlubití se budu nemocmi svými, aby ve mně přebývala moc Kristova. Protož líbost mám nemocech, v pohaněních, v nedostatcích, v protivenstvích, a v úzkostech, pro Krista. Nebo když mdlím, tehdy silen jsem“ (2. Korintským 12:9, 10).

„Pro sklíčené je jistý lék – víra, modlitba, práce. Víra a činnost přinášejí jistotu a uspokojení, jež den ze dne poroste. Pokoušejí se o vás pocity, že podlehnete úzkostem a předtuchám nebo úplné sklíčenosti? V nejtemnějších dnech, kdy se vám všechno zdá nejvíce odpuzující, nepodléhejte strachu. Mějte víru v Boha. Bůh ví o

vaší bídě. Má všechnu moc. Jeho nekonečná láska a laskavost neochabuje. Nebojte se, že nesplní Svá zaslíbení. Bůh je věčná pravda. Nikdy nezmění smlouvu, kterou má s těmi, kdož Ho milují. A dá Svým věrným služebníkům tolik síly, kolik potřebují.“³

„V nejtemnějších dnech, kdy se všechno zdá tak odporné, se nebojte. Mějte víru v Boha. On vykonává Svou vůli a dělá všechny věci dobře ve prospěch Svého lidu. Síla těch, kteří Ho milují a slouží Mu, se bude den za dnem obnovovat. Jeho porozumění bude dáno do jejich služby, aby se nemohli mýlit při uskutečňování Jeho záměrů.

„V Boží službě by se neměla projevovat žádná malomyslnost. Naše víra má vydržet tlak, který na ni doléhá. Bůh může a chce udělit Svým služebníkům veškerou potřebnou sílu. On více než naplní největší očekávání těch, kteří v Něm skládají své doufání.“⁴

Ať už procházíme čímkoli, máme Jeho ujištění: „Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím“ (Židům 13:5), a „aby zkušeni víry vaší, mnohem dražší nežli zlato, kteréž hyne. a však se v ohni zkušuje, nalezeno bylo vám k chvále, a ke cti i k slávě při zjevení Ježíše Krista“ (1 Petr 1:7).

Dnes je naší výsadou setkat se s naším Spasitelem. Je přístupný úplně každému z nás, bez ohledu na to, jak daleko jsme od Něj ve své vzpouře. Dnes k nám natahuje Svou ruku, když již v plné výši zaplatil výkupné za naši nepravost. Pokud to přijmeme, vytrhne z nás každou stopu hříchu a nahradí naše kamenné srdce srdcem naplněným Jeho láskou. Naše životy nikdy nebudou stejné a každý den našeho zachráněného života budeme šťastní ve službě Králi.

„Je to pokoj, co potřebuješ – Nebeské odpuštění a pokoj a lásku v duši. Nelze to koupit za peníze, nelze to získat rozumem, nelze k tomu dospět moudrostí; nemůžeš nikdy doufat, že si to zajistíš vlastním úsilím. Bůh ti to však nabízí jako dar, ‚bez peněz a bez záplaty‘ (Izaiáš 55:1). Je to tvoje, vztáhneš-li jen svou ruku a uchopíš to. Hospodin praví: ‚Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší; budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou.‘ (Izaiáš 1:18.) ‚A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich.‘ (Ezechiel 36:26.)“⁵

Odkazy:

1. *Johann Wolfgang von Goethe:*
<https://www.goodreads.com/quotes/528301>.
2. *The Acts of the Apostles, p. 115.*
3. *Prophets and Kings, pp. 164, 165.*
4. *Testimonies for the Church, vol. 8, pp. 10, 11.*
5. *Steps to Christ, p. 49.*

Sobota 9. Prosince 2023

POZNÁNÍ BOHA TADY A TEĎ

Autor: Eli Tenorio

Prezident, Generální Konference

MŮŽEME POZNAT BOHA?

K lidské přirozenosti patří hledat hlubší porozumění a spojení s vyšší mocí. Pro Křesťany to znamená hledat Boha. Tato touha není nová, je to něco vyhrazeného pro postmoderní lidstvo. Je to touha, která je v nás přítomná od Stvoření. I když Kristus chodil po zemi, lidé kolem něj toužili přiblížit se Bohu.

Ve své touze poznat Boha důvěrněji řekl Filip Ježíši: „Pane, ukaž nám Otce, a dostiť jest nám“ (Jan 14:8).

Jak ale můžeme Boha poznat a je vůbec možné Ho poznat tady a teď, právě takoví, jací jsme? Nemáme čekat, až se změníme ze smrtelných na nesmrtelné bytosti?

Jeden z Jobových přátel, zvaný Zofar, se zeptal: „Zdaliž ty stížitelnosti Boží dosáhneš, aneb dokonalost Všemohoucího vystihneš?“ (Job 11:7.)

Inspirace odpovídá: „Nemůžeme hledáním nalézt Boha, ale On se zjevil ve Svém Synu, který je blesk slávy Otcovy a obraz osoby Jeho. Pokud toužíme po poznání Boha, musíme být podobní Kristu. . . . Žití čistým životem skrze víru v Krista jako osobního Spasitele přinese věřícímu jasnější a vyšší pojetí Boha.“¹

Filipovi Ježíš odpověděl: „Tak dlouhý čas s vámi jsem, a nepoznal jsi mne? Filipe, kdož vidí mne, vidí Otce, a kterakž ty pravíš: Ukaž nám Otce?“ (Jan 14:9).

Mohli bychom hledat po celý svůj život a nikdy Ho nenašli, ale On sám se nám zjevil. Bůh chce být nalezen. Tím spíš, že nám poskytl mnoho způsobů, jak se s Ním setkat.

ZPŮSOBY POZNÁNÍ BOHA

Skrze proroka Jeremiáše nám Bůh dává nezbytnou podmínku dříve, než Ho poznáme tady a teď: „A hledající mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým“ (Jeremiáš 29:13).

Naše hledání Boha by se nemělo omezovat na teorii. Musíme Ho denně aktivně hledat. Bůh ve Svém milosrdenství poskytl prostředky, kterými se k Němu můžeme přiblížit a poznat Ho důvěrněji:

1. BIBLE

Pokud je v rozhovoru zmíněna osoba, o které jste nikdy předtím neslyšeli, a vaše zvědavost je vzbuzena, pravděpodobně věnujete nějaký čas jejímu průzkumu, abyste se o ní dozvěděli více. Nejste spokojeni pouze s krátkou zmínkou, kterou jste slyšeli, možná ji zadáte do Googlu, abyste si přečetli, co o ní řekli ostatní nebo co o sobě řekla sama. Budete se ptát těch ve svém okolí, co slyšeli nebo co si myslí.

Bůh připravil hromadu informací pro ty, kteří se o Něm chtějí dozvědět více. Nesmíme se spokojit pouze s povrchními znalostmi. Kristus nám říká, abychom „se ptali na Písma“ (Jan 5:39). Chce, abychom Ho poznali osobně; proto poskytl Bibli, jako zjevení Sebe sama:

„Požehnaná Bible nám dává poznání velkého plánu spasení a ukazuje nám, jak může mít každý jednotlivec věčný život. Kdo je autorem Knihy? — Ježíš Kristus. On je Pravý Svědek a říká Svým vlastním: ‚A jáť život věčný dávám jim, a nezhynouť na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.‘ Bible nám ukazuje cestu ke Kristu a v Kristu je zjeven věčný život.“²

Náš postoj a záměr, když otevřeme Bibli, určuje, co z jejích stránek získáme. Slovo Boží nás povede k tomu, abychom Boha poznali důvěrněji, pokud je budeme studovat s otevřeným srdcem. Boha můžeme poznat důvěrněji, pokud dovolíme Duchu Svatému, aby na nás zapůsobil čistými pravdami Písma Svatého.

„Židé měli Písma, která svědčila o Kristu, ale nebyli schopni rozeznat Krista v Písmech. Pravdy Starého Zákona tak mísili s lidskými názory, že jeho učení bylo mystifikováno a vůle Boží vůči člověku zakryta. Kristovo kázání na hoře prakticky odporovalo doktrínám samospravedlivých zákoníků a farizeů. Boha tak zkreslili, že na Něj bylo pohlíženo jako na přísného soudce, který není schopen soucitu, milosrdenství ani lásky. Předkládali lidem nekonečné zásady a tradice, které neměly za svou autoritu ‚Takto praví Hospodin‘. I když tvrdili, že znají a uctívají pravého a živého Boha, zcela zkreslili Jeho i Jeho charakter, jak je zjeven v Jeho Synu. Kristus se neustále namáhal, aby odstranil tyto nepravdivé názory, aby se důvěra lidí v lásku Boží mohla obnovit. Naučil člověka oslovovat nejvyššího Vládce novým jménem ‚Otče náš.‘ Toto jméno představuje náš skutečný vztah k Němu, a když je upřímně řečeno lidskými rty, je to hudba v uších Božích. Kristus nás vede k Božímu trůnu novou a živou cestou.“³

Jste ochotni číst a studovat svou Bibli s otevřeným srdcem, učit se a být proměňováni? Pak poznáte Boha a zažijete Jeho moc ve svém životě jako nikdy předtím. Uvidíte změny na sobě i na těch ve svém okolí.

2. MODLITBA

Pokud je osoba, kterou jste hledali na Googlu, byť jen mírně slavná, je nepravděpodobné, že ji budete moci kontaktovat prostřednictvím e-mailu nebo telefonu. Možná existuje číslo do její kanceláře, ale nebudete ji moci zastihnout osobně.

Ale Boha můžeme zastihnout tak, že skloníme hlavu a sepneme ruce. Modlitba je přímým kanálem k Bohu. Ona prohlubuje náš vztah s Ním, a tak získáváme větší porozumění našemu nebeskému Otci. Modlitba nám pomáhá uvědomit si Boží přítomnost v našich životech a posiluje naše spojení s Ním.

Prostřednictvím modlitby můžeme vyjádřit vděčnost, hledat Boží vedení, vyznávat hříchy a žádat o odpuštění. Modlitba také poskytuje příležitost k tichému zamyšlení, umožňuje nám slyšet hlas Ducha Svatého, dává nám hlubší pochopení našich vlastních potřeb a Boží ochoty požehnat nám a dát nám moc k překonání.

„Bible nám ukazuje Boha na Jeho vysokém a svatém místě, ne jako nečinného, mlčícího a osamělého, nýbrž jako obklopeného deseti tisíci krát deset tisíců a tisíci tisíců svatých bytostí, čekajících na to, aby plnily Jeho vůli. Skrze kanály, které nemůžeme poznat, je stále spojen s každou částí Svého panství. Avšak právě na toto smítko světa, právě na duše, pro jejichž spásu dal Svého jednorozeného Syna, se soustřeďuje Jeho zájem a zájem celého nebe. Bůh se sklání ze Svého trůnu, aby slyšel nárek utlačovaných. Na každou upřímnou modlitbu odpovídá: ‚Zde jsem.‘ Pozvedá zkormoucené a pošlapané. Ve všem našem strádání strádá s námi. Při každém pokušení a při každé zkoušce je nablízku anděl Jeho přítomnosti, aby nás vysvobodil.

„Ani vrabec nespadne na zem bez Otcova vědomí. Satanova nenávist vůči Bohu jej vede k tomu, že nenávidí vše, o co pečuje Spasitel. Snaží se zmařit dílo Boží a libuje si v hubení i němé tváře. Jedině péči Boží jsou na světě ptáci, aby nás obšťastňovali svým radostným zpěvem. Bůh však nezapomíná ani na vrabce. ‚Protož nebojte se, dražší jste vy nežli mnoho vrabců.‘“⁴

„K růstu v milosti, a vůbec k samotnému duchovnímu životu, je každodenní modlitba stejně tak nezbytná, jako je časný pokrm k udržování těla. Zvykněme si často pozvedat myšlenky k Bohu v modlitbě. Pokud mysl odbíhá, musíme ji navrátit zpět; vytrvalým úsilím to zvyk nakonec usnadní. Nemůžeme se ani na okamžik oddělit od Krista bezpečně. Můžeme mít Jeho přítomnost, aby nás doprovázel na každém kroku, ale pouze tím, že budeme dodržovat podmínky, které On Sám stanovil.“⁵

„Proste, a dánoť bude vám; hledejte, a naleznete; tlucte, a bude vám otevřeno“ (Matouš 7:7).

„Co si nebeští andělé mohou myslet o ubohých bezmocných lidských bytostech, které jsou vystaveny pokušení, když po nich touží Boží srdce nekonečné lásky, připravené dát jim víc, než mohou žádat nebo si myslet, a přesto se tak málo modlí a mají tak málo víry? Andělé se rádi sklánějí před Bohem; milují být v Jeho blízkosti. Pokládají společenství s Bohem za svou nejvyšší radost; a přesto se zdá, že děti země, které tolik potřebují pomoc, kterou může poskytnout pouze Bůh, jsou spokojené chodit bez světla Jeho Ducha, bez společnosti Jeho přítomnosti.“⁶

„Měli bychom mít dveře srdce stále otevřené a zvát Ježíše, aby přišel a usídlil se v duši jako nebeský host.

„I když je kolem nás poskvrněné, zkažené prostředí, nemusíme dýchat jeho nákazu, nýbrž můžeme žít v čistém ovzduší nebes. Můžeme zavřít všechny dveře nečistým představám a nesvatým myšlenkám, povzneseme-li duši k Bohu upřímnou modlitbou. Ti, kdo mají svá srdce otevřená, aby přijali pomoc a požehnání Boží, budou chodit v ovzduší svatějším, než je ovzduší země, a budou ve stálém spojení s nebesy.“⁷

„Můžeme mluvit s Ježíšem. Můžeme mluvit s Ježíšem, jako Enoch mluvil s Bohem. Mohl svému Pánu říci všechno o svých zkouškách. Zde byl způsob, jakým Enoch chodil s Bohem, a když světlo ozářilo jeho cestu, nevyčkával, aby řekl: ‚Ale co o mně řeknou mí přátelé a příbuzní, když půjdu tímto směrem?‘ Ne, on udělal to, co bylo správné, bez ohledu na následky.

„Enoch se snažil mít spojení s Bohem, a ti, kteří nemají spojení s Bohem, mají spojení s někým jiným, kdo je odvede ode všeho dobrého. Každý z nás má charakter, který je třeba utvářet. Enoch si vytvořil spravedlivý charakter a výsledkem bylo, že byl přenesen do nebe, aniž by viděl smrt. Až Pán přijde podruhé, najdou se někteří, kteří budou přeneseni, aniž by viděli smrt, a my chceme vědět, zda budeme mezi tímto počtem. Chceme vědět, zda jsme zcela na straně Páně – účastníci Božské přirozenosti, kteří unikli porušení, které je na světě v žádostech – ne tím, že se budeme snažit vytvořit si volnou cestu pro naše nohy, kde nás nepotkají žádné zkoušky ani potíže, ale tím, že se postavíme do správného vztahu k Bohu a necháme Ho, aby se postaral o následky.“⁸

Budete se od nynějška více modlit?

3. VZTAHY

Možná se při svém hledání, abyste se dozvěděli více o nepolapitelné slavné osobě, kterou jste zkoumali, setkáte s někým, kdo se s ní setkal osobně. Slyšíte jejich zkušenosti a kombinujete je se zkušenostmi, které měl někdo jiný, a brzy si vytvoříte plnější a bohatší obrázek o charakteru tohoto člověka.

Uctívání Boha ve společenství obohacuje náš vztah s Ním. Prostřednictvím sdílených zážitků objevujeme stránky Boží milosti a charakteru, které můžeme spojit s našimi vlastními zkušenostmi, abychom získali úplnější obraz toho, kdo Bůh je.

Být součástí Boží rodiny nám dává příležitost rozvinout rysy Božího charakteru v našich vlastních životech, což nám dává hlubší vhled do Jeho lásky a milosti vůči nám:

Písmo vysvětluje, že každý z nás by měl použít jakýkoli dar, který dostal, ke službě druhým, jako věrní správci Boží milosti v jejích různých podobách. Máme se navzájem snášet a odpouštět, máme-li vůči někomu zlost, stejně jako Pán odpustil nám. (1 Petr 4:10; Kolossenským 3:13.)

„Stroj může být dokonalý ve všech svých částech, a přesto v jeho pohybech dochází k velkému tření a opotřebení; ale použijte olej a svou práci vykonává tiše a dobře. Tak je to i s námi. Je nutné mít v našich srdcích olej milosti, abychom předešli třenicím, které mohou vzniknout mezi námi a těmi, pro které pracujeme. Pak, když máme nejen argumenty pravdy, ale i olej milosti, můžeme nést poselství mocně. Předsudky budou zničeny a bude vykonáno velké dílo. . . .

„Ti, kdo se zabývají velkým a vážným dílem varování světa, by měli mít nejen osobní zkušenost s Božími věcmi, ale měli by pěstovat lásku jeden k druhému a měli by pracovat na tom, aby byli jedné mysli, jednoho úsudku, aby okem v oko zřeli. Absence této lásky velmi těší našeho lstivého nepřítele. On je autorem závisti, žárlivosti, nenávisti a rozbrojů; a raduje se, když vidí tyto odporné plevele dusit lásku, tu něžnou rostlinu nebeského růstu. . . .

„Pověst spolupracovníka se má posvátně střežit. Vidí-li někdo na druhém chyby, nemá je před ostatními zveličovat a činit z nich těžké hříchy. Mohou to být chyby v úsudku, které Bůh dá Božskou milostí překonat. Kdyby viděl, že andělé, kteří jsou dokonalí, by udělali práci pro padlé pokolení lépe než lidé, svěřil by jim to. Ale místo toho poslal potřebnou pomoc chudým, slabým, chybujícím

smrtelníkům, kteří mají podobné slabosti jako jejich bližní a jsou nejlépe připraveni jim pomoci.“⁹

„Nejmilejší, milujmež jedni druhé; nebo láska z Boha jest, a každý, kdož miluje, z Boha se narodil, a znát' Boha. Kdož nemiluje, nezná Boha; nebo Bůh láska jest“ (1 Jan 4:7, 8).

4. NÁBOŽENSTVÍ

Náboženství, které nám Kristus ukázal na příkladu, je praktické náboženství. Nespočívá ani tak v knihách a stanovách, jako spíše v aktivní práci a služebnosti.

„Apoštol ukázal, že náboženství nesestává z obřadů a zvyklostí, z vyznání víry a pouček. Kdyby tomu tak bylo, mohl by je přirozený člověk pochopit zkoumáním, tak jako chápe věci tohoto světa. Pavel učil, že náboženství je praktická spásná síla, princip zcela od Boha, osobní zkušenost z obnovující moci Boží na duši.“¹⁰

Lidé jsou přirozeně malicherní. Počítáme, kolik skutků jsme vykonali pro ostatní, abychom věděli, jak moc jsou nám údajně zavázáni. Vedeme přihlouplé záznamy o přestupcích, kterých se proti nám dopustili. Když se podíváme do sebe, ve spirále se dostaneme do myšlenek: „Podívejte se, kolik jsem toho udělal. Já chudák. Musím dělat všechno pro všechny.“ Tyto myšlenky nás jen táhnou dále od Krista.

Abychom skutečně poznali Boha, musíme být jako On. Skrze Jeho milost a Ducha Svatého musíme sloužit svým bližním bez ohledu na to, co dělají nebo jestli si to zaslouhují. Máme bezmezně odpouštět a neúnavně pomáhat: „Činíce pak dobře, neoblevujme; nebo časem svým budeme žítí, neustávající“ (Galatským 6:9).

Když to děláme, začneme chápat Boží charakter. Dosáhneme záblesku Jeho lásky k nám a toho, jak nám bezmezně odpouští a žehná, navzdory naší nehodnosti. Toto je mocný způsob skutečného poznání Boha tady a teď.

PROČ POZNAT BOHA?

Jednou si chlapec hrál se svými kamarády. Rozhodli se hrát na jiném poli a cestou tam došli k potoku a museli ho přejít přes kládu. Všichni přešli na druhou stranu kromě tohoto jednoho chlapce. Jeho přátelé na něj volali: „No tak, přejdi to!“ Chlapec ale odmítl přejít.

Jeden z jeho přátel se vrátil přes kládu a nabídl mu ruku: „Drž mě za ruku. Nenechám tě padnout.“ Chlapec se stále nechtěl pohnout.

V tu chvíli dorazil chlapcův otec a zeptal se: „Proč nechceš přejít řeku?“

„Bojím se, tati,“ řekl chlapec.

Otec ho držel za ruku a řekl: „Jdeme!“ Chlapec držel svého otce za ruku a beze strachu překročil potok.

Někdy v průběhu příštího roku možná budete muset přejít přes potok po nestabilním kmeni. Moji bratři a sestry, poznání svého nebeského Otce vám umožní důvěřovat v Jeho prozřetelnost a těšit se z pokoje v Jeho péči, navzdory obtížím a zkouškám, které vás čekají.

„Nezapomínejme tedy na Boží milosrdenství, ale uchovejme je jako vzácné klenoty. Když nás obklopují mocnosti temnoty a našeptávají pochybnosti o Boží lásce a péči o nás, vezměme si důvěru ze světla, jemuž bylo dovoleno zářit na nás v naší životní zkušenosti.“¹¹

Nepotřebujeme znát všechny podrobnosti o budoucnosti; jediné potřebujeme znát Boha tady a teď. Pak Ho můžeme vírou držet za ruku. On zná budoucnost a nepustí nás.

„Nebo já, Hospodin Bůh tvůj, ujal jsem tě za tvou pravici, a pravím: Neboj se, já tobě pomáhati budu“ (Izaiáš 41:13).

ZÁVĚR

Poznání Boha není o učení se souboru domněnek nebo pravidel. Jde o pochopení velké Boží lásky, která se nám zjevila v Ježíši Kristu, a tak o rozvinutí hlubšího spojení s Ním prostřednictvím duchovních praktik. Jde o to zachovat si otevřené srdce a mysl, abychom se učili a rozpoznávali Boží přítomnost v našich životech a ve světě kolem nás.

„Souhrn a podstata celé záležitosti Křesťanské milosti a zkušenosti je obsažena ve víře v Krista, v poznání Boha a Jeho Syna, kterého poslal. Zde však mnozí selhávají, protože jim chybí víra v Boha. Místo toho, aby toužili po tom, aby byli přivedeni do společenství s Kristem v Jeho sebezapření a ponížení, neustále hledají nadřazenost sebe sama. . . . Ó, kdybychom si vážili lásky Boží, jak by se naše srdce rozšířila, naše omezené sympatie by se zvětšily a odtrhly se od ledových bariér sobectví, a naše chápání by bylo hlubší, než je nyní. . . .“

„Je to proto, že neznáme Boha, nemáme víru v Krista, že na nás hluboce nezapůsobilo ponížení, které pro nás snášel, že nás Jeho ponížení nevede k pokoření sebe sama, k povýšení Ježíše.“¹²

At' už jsi zkušený duchovní věřící nebo právě začínáš svou cestu, modlím se, abys poznal Boha tady a teď.

Níže uvádíme několik otázek pro součinnost uprostřed shromáždění během tohoto setkání Týdne Modliteb:

1. Je možné najít Boha?
2. Jak se nám Bůh zjevuje?
3. Jaká jsou některá požehnání, která vám Bůh tento rok udělil, at' už jste si je zasloužili nebo ne?
4. Jak nám vztahy s druhými pomáhají důvěrněji poznat Boha?

Odkazy:

1. *That I May Know Him*, p. 9.
2. *The Atlantic Union Gleaner*, June 9, 1909.
3. *Ibid.*
4. *The Desire of Ages*, pp. 356, 357.
5. *Messages to Young People*, p. 115.
6. *Steps to Christ*, p. 94.
7. *Ibid.*, p. 99.
8. *Manuscript Releases*, vol. 9, pp. 256, 257.
9. *Historical Sketches*, pp. 119, 120.
10. *The Acts of the Apostles*, p. 451.
11. *The Youth's Instructor*, July 15, 1897.
12. *That I May Know Him*, p. 104.

Neděle 10. Prosince 2023

POZNÁNÍ VĚČNÉHO BOHA

Autor: Tevita Batiwale

Starší, misijní unie jižního Pacifiku, Fidži

Není to tak dávno, kdy žil mladý muž, který vyrostl v malé ostrovní vesnici obklopené rozlehlým Tichým oceánem. Stal se vysoce kvalifikovaným tesařem a brzy založil svou tesařskou firmu, která se zabývala prací od výroby nábytku až po stavbu skromných domů. Mladý muž měl také pracovitěho mladšího bratra, který se vyučil a později vystudoval jako školní učitel. Oba se stali velmi úspěšnými ve svých profesích a byli pro svou rodinu velkým zdrojem hrdosti a radosti. Jejich úspěch se však stal zdrojem závisti v srdcích jejich spoluobčanů. Pár žárlivců šířilo po vesnici zlomyslné fámy, že zdroj úspěchu sourozenců údajně pramení z účasti jejich otce na nějaké formě čarodějnictví.

Během tohoto období byl život mladého muže vystaven zlověstným démonickým vlivům. Neustále ho obtěžoval a pronásledoval nápadný „muž“ oblečený v tmavých šatech, který ho neustále pronásledoval – ve dne v noci. Zároveň ho začala sužovat podivná nemoc, která způsobila, že úplně ztratil zrak na levé oko. S pocitem ospravedlnování nesnází – že mladíkovo utrpení bylo zjevným trestem od Boha (a kvůli převládajícímu pocitu předchozí žárlivosti, hořkosti a závisti), je vesničané obtěžovali a vypálili jejich rodinný dům do základů. O všechno přišli a mladík byl z vesnice vykázán. Navzdory tomu, že byl vyhoštěn, byl pronásledován tím zlomyslným duchem, kamkoli šel.

Ve svém zoufalství osvobodit se od toho satanského ducha volal mladý muž k Pánu o vysvobození.

Náhodou se znovu seznámil se starým společníkem, kterého později poznal jako církevního staršího v jedné z nejstarších církví Adventistů Sedmého Dne v hlavním městě. Jeho přítel sdílel s mladíkem pravdu o Sobotě a další biblické nauky. Biblicky založená vysvětlení těchto témat ho usvědčila a vedla k hlubokému prozkoumání Křesťanské víry, kterou předtím zastával. To vedlo nakonec k jeho křtu a pravidelné docházce do církve svého přítele ve městě.

V tom, co lze přičíst pouze zlosti a hluboce zakořeněnému nepřátelství vůči tomuto vývoji, démonický duch zdvojnásobil své útoky na mladého muže a nyní i na jeho rodinu. To přetrvávalo, přestože byl 5 let členem církve, a dokonce se stal jáhnem. Jeho situace byla tak strašná, že démon občas seděl v poslední kostelní lavici a pozoroval každou jednotlivou věc, kterou on dělal, když sloužil zepředu. Nikdo kromě něj nemohl zlověstného návštěvníka vidět. Tato vyčerpávající zkušenost dále prohloubila upřímnou touhu po vysvobození z těchto démonických setkání a vehnala mladého muže hlouběji do vztahu s Bohem. Jeho čas byl hluboce strávený pravidelným půstem, modlitbou a studiem Bible.

Díky tomu začal postupně ve svém životě měnit různé návyky. Jeden pozoruhodný byl, že změnil svou typickou stravu na plně rostlinnou poté, co byl instruován misionářem ve snu. Mladý muž nepřipouštěl nic jiného než Božskou prozřetelnost a doslechl se, že jen pět minut chůze od jeho domu byl náhodou podobný kostel. Jediný háček byl v tom, že se nazývali „Reformní Hnutí Adventistů

Sedmého Dne“ (SDARM) a že některá jejich základní přesvědčení nebyla stoprocentně v souladu se současnými postoji církve, v níž byl jáhnem. Přesto se rozhodl, že to zkusí a navštíví je příští Sobotu.

Když démonické útoky vycítily toto rozhodnutí, nabývaly na závažnosti a pravidelnosti během Dne Přípravování (pátek) a Sobotního rána. To, co mělo být pouhých pět minut chůze do tohoto kostela, bylo jedním z nejtěžších období v životě tohoto muže, protože démon dělal vše, co bylo v jeho omezené síle, aby ho dohnal k duševnímu zhroucení, aby se vzdal svého záměru. Mladíkově zhoršenému zraku se však objevila hlavní brána kostela a s modlitbou podobnou modlitbě Jákobově jí prošel. . . .

Srdce mu zaplavil neznámý pocit svobody, když viděl cestu vedoucí k otevřeným dveřím kostela s právě probíhající hodinou Sobotní školy. Pohled na nejmenší a mládež v jejich vlastních oddělených třídách a známé zpívané písně dodaly tomuto konkrétnímu Sobotnímu dni nezvyklý zážitek. Když šel vpřed, důvěrně známý hlas volal jeho jméno. Když mladík zaslechl slova chladná jako srdce bez lásky Kristovy a zlověstná jako vražedná bytost, obrátil se ke zdroji tohoto hlasu. Byla to ta zlověstná bytost. Její slova byla chladná; její slova byla prostá. Zlý duch, který stál před branou jako hlídací pes s tmavýma očima, které pronikavě zíraly do duše mladého muže, řekl: „Toto je pravá církev. Odejdu odtud, a pokud někdy opustíš tento kostel, znovu se s tebou setkám.“ Bez ohledu na to, co tento duch řekl, vešel mladý muž do kostela. Mladý muž to nebral vážně, protože ho vždy následoval démonický duch, dokonce i do jeho předchozí církve. O několik minut později, protože byl zvědavý, kde je jeho nevídaný společník, se otočil, aby si prohlédl zadní část malého kostela SDARM. Ale ten duch nebyl nikde k nalezení.

Od toho dne se rozhodl opustit svou předchozí kongregaci a vstoupit do církve SDARM. Ani po návratu domů po skončení Sobotních bohoslužeb nebylo po démonickém duchu ani stopy. Po tolika letech si mohl užít ten nejvíce osvěžující spánek – bez démonického obtěžování. Po dalším studiu Bible, seznámení se se základní vírou církve, se nechal pokřtít a nyní je jáhnem ve svém místním sboru SDARM. Tato životní zkušenost ho, jak říká, vedla k tomu, aby si trochu více vážil Boží lásky a Prozřetelnosti a více o Něm poznal. Vedlo ho to k poznání, že jen skrze bližší vztah s Kristem a odevzdání se Jeho Prozřetelnosti může člověk zvítězit. Že jedině skrze Krista může mít člověk život – jak v tomto světě, tak ve světě, který přijde. To vše, jak věří, je vtěleno do jednoho konkrétního verše: „Totof jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista“ (Jan 17:3).

Tento článek se ponoří do významu tohoto verše pro věřícího a do toho, co znamená „Poznat věčného Boha“:

POZNAT

Výraz „poznat“ se používá v myšlenkovém sledu nebo ve větě, aby ukázal nebo vyjádřil myšlenku, že existuje určitá myšlenka nebo pravda, která je vysoce použitelná v konkrétní situaci. Například „poznat“, jak nakrájet cibuli bez pláče, je užitečná dovednost – zvláště když nechcete, aby důvodem vašich slz byla zelenina.

Vidíme zde, že ono konkrétní poznání je vysoce použitelné pro onu konkrétní situaci.

S ohledem na to si můžeme položit následující dvoudílnou otázku: „Co chce Kristus, abychom poznali?“ a „Na co se to vztahuje?“

Na základě verše Jan 17:3 je odpověď docela jednoduchá.

Stránka poznání: Poznat Boha a Ježíše Krista.

Stránka výsledku: Získat věčný život.

Když nyní rozumíme výsledku získání onoho poznání, t.j. poznat Boha, musíme se zaměřit na komentář z Bible a z Ducha Prorocství.

VĚČNÝ BŮH

Když někoho známe, očekává se od nás, že budeme obeznámeni se vším možným, co se těch osob týká, nehledě na běžné věci. Například jaké jsou jejich přednosti, jaké jsou jejich postoje ke konkrétním problémům; jaké jsou jejich „špatné nálady“ a jaké jsou jejich temperamenty. V podstatě se od nás očekává, že budeme lépe obeznámeni se srdečnými problémy těch osob ve srovnání s povrchním poznáním, které může mít někdo jiný.

Omylů a mylných představ kolem správného pochopení Boha a toho, kým je, je tolik, že mnozí sešli z cesty. Nicméně, bez ohledu na záplavu omylů ohledně tohoto základního poznání, nám Bible dává „černou a bílou“ věc.

Jaké poznání nám tedy může Bible odhalit o Božích důvěrných záležitostech?

Jeden z úplně prvních případů, kdy nám to Bible objasňuje, pochází ze samotných Božích úst ve 34. kapitole Exodu. Říká nám:

„Nebo pomíjeje Hospodin tvář [Mojžíšovu], volal: Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě, milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích, a kterýž nikoli neospravedlňuje vinného, navštěvuje nepravost otců na synech, a na synech synů do třetího i čtvrtého pokolení“ (Exodus 34:6, 7).

Vidíme zde Boží charakterové rysy – intimní stránky Božího života, které Ho odlišují od jakéhokoli jiného boha. Zamyslete se nad tím, jak je úžasné, a přitom rozumově nespravedlivé, že Nekonečný, Věčný Stvořitel vesmíru shrnuje vše, co se o Něm dá vědět, do několika řádků, a přesto to udělal, aby konečný, zlý člověk mohl dokonce přijít přinejlepším ke zběžnému poznání Jeho.

Je také zajímavé, že abychom získali správné poznání Boha a toho, kým je, musíme být, stejně jako Mojžíš, skryti v „rozsedlině Skály“ (Exodus 33:22).

O Kristu se vzhledem k tomuto konkrétnímu zobrazení „Skály“ v jiné zkušenosti Mojžíše říká, že „ta pak skála byl Kristus“ (1. Korinským 10:4). Vidíme zde tedy, že „ne-tak-zjevným“ požadavkem k poznání a chápání Boha je nejprve být přiveden ke Kristu. Jedině tak můžeme Boha skutečně „vidět“.

Sám Kristus to komentuje v Jan 14:6, kde jasně říká: „Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne“ (Jan 14:6). Při rozhovoru se samospravedlivými Židy, kteří se chystali vytvořit svou cestu do Nebe svým zavádějícím výkladem Božího Slova, také jasně říká: „Ptejte se na Písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně“ (Jan 5:39).

Duch proroctví nám říká:

„Mojžíš spatřil Boží slávu právě tehdy, když se ukryval ve skalní rozsedlině. Právě tehdy, když se ukryjeme v rozsedlině Skály, nás Kristus přikryje Svou probodenou dlaní, a my uslyšíme, co Pán říká Svým služebníkům. Podobně jako Mojžíšovi, i nám se Bůh zjeví jako ‚lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě, milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích.‘ (Exodus 34:6, 7.)“¹

Jak bylo zmíněno dříve, získání tohoto poznání Boha je něco, co by opravdu trvalo věčnost, než by se rozluštilo. Přesto nám Bůh ve Svém milosrdenství dává ve Svém Slově to, co právě teď potřebujeme pro naši spásu. Jasně nám říká: „Věci skryté jsou Hospodina Boha našeho, věci pak zjevené ty jsou naše a synů našich, abychom plnili všechna slova zákona tohoto“ (Deuteronomium 29:29) – nejpřesněji v příkladu Kristově.

PSANÍ V PÍSKU

Věřím, že zvláštní příklad, který to vystihuje, je zkušenost Krista a ženy, kterou před Něho přivedli Farizeové k odsouzení, jak se nachází v kapitole Jan 8.

Kapitola začíná konstatováním, že Kristus poté, co odešel na Horu Olivetskou, se vrátil do chrámu, jen aby Ho zákeřní farizeové seznámili s tím, o čem doufali, že to bude otázka, na kterou Ho nachytají.

„I přivedli k němu zákonníci a farizeové ženu v cizoložstvu popadenou, a postavivše ji v prostředku, řekli jemu: Mistře, tato žena jest postižena při skutku, když cizoložila. V zákoně Mojžíš přikázal nám takové kamenovati. Ty pak co pravíš?“ (Jan 8:3–5.)

Ve srovnání s jinými situacemi, kdy se setkal s těmito pokusy o pomluvu, byla Kristova odpověď spíše výmluvná.

„A to řekli, pokoušejíce ho, aby jej mohli obžalovati. Ježíš pak skloniv se dolů, prstem psal na zemi.“ (Jan 8:6).

Žalobníci, kteří se možná rozzlobili, na Něj znovu naléhali svými otázkami, dokud Kristus neodpověděl jednoduchou, ale duši zkoumající otázkou, dříve než se znovu sklonil, aby pokračoval ve Svém tajemném psaní.

„Kdo jest z vás bez hříchu, nejprv hod’ na ni kamenem“ (Jan 8:7). Účinek Kristových slov a činů hluboce usvědčil a pokáral všechny přítomné, jak píše Jan, že „oni uslyševše to, a v svědomích svých obvinění byvše, jeden po druhém odcházeli, počavše od starších až do posledních. I zůstal tu Ježíš sám, a ta žena u prostřed stojeci“ (Jan 8:9).

Nakonec Kristus, když dokončil Své Mistrovské Autorství psaní v písku, „pozdvih se . . . a žádného neviděv, než tu ženu, řekl jí: Ženo, kde jsou ti, kteříž na tebe žalovali? Žádný-li tě neodsoudil?“ (Jan 8:10.)

Co musel napsat? Abychom to nikdy nepoznali, dokud Jeho milostí nedosáhneme věčnosti. Ale to, co poznáváme dále, shrnuje pro nás celou tuto zkušenost.

Odpovídajíc na jeho otázku, „řekla: Žádný, Pane. I řekl jí Ježíš: Aníž já tebe odsuzuji. Jdiž a nehřeš více“ (Jan 8:11).

Věřím, že tento příběh je jedním z mnoha, který ukazuje vše, co potřebujeme poznat o Bohu a Kristu s ohledem na život věčný (Jan 17:3).

ŽIVOT VĚČNÝ

Už od pádu lidstva máme stálou naději zaslíbenou nám pro naše vysvobození. Hadův podvod byl pokárán slovy: „Nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu“ (Genesis 3:15).

Toto „semeno“, na které se zde odkazuje, je Kristus, který vykonal toto dílo ve Své pozemské službě, a právě zde vidíme vykupitelskou lásku, kterou Bůh bezplatně dal, i když si to nezasloužíme.

V přímém smyslu je celé lidstvo představeno odsuzovanou ženou z kapitoly Jan 8. Hříšným d'áblem obvinění z hříchu, si právem zasloužíme zaplatit tento trest – smrt (Římanům 6:23), a přesto Bůh udělal cestu. Pouze získáním poznání Jeho plánu vykoupení se člověk může rozhodnout, zda přijmout a být spasen, nebo odmítnout, a nakonec být ztracen.

Avšak z Boží vůle vyjádřené v Jeho Slově poznáváme, že On nechce, aby byl někdo ztracen.

Bůh Izraelyty úpěnlivě prosí: „Odvrzte od sebe všechna přestoupení vaše . . . i pročež mřete, ó dome Izraelský? Však nemám líbosti v smrti toho, jenž umírá, dí Panovník Hospodin. Obrátte se tedy, a živi buďte“ (Ezechiel 18:31, 32).

Kristus přišel na tento svět, zemřel a vstal z mrtvých, aby nám dal poznat Boha a Jeho nekonečnou lásku k nám. Službou Ducha Svatého jsme vybaveni k tomu, abychom byli uvedeni do veškeré pravdy – abychom pak mohli mít šanci rozhodnout se žít.

„Totot' jest pak věčný život,“ pravil Kristus, „aby poznali Tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista“ (Jan 17:3). A prorok Jeremiáš pravil: „Nechlub se moudrý v moudrosti své, ani se chlub silný v síle své, aniž se chlub bohatý v bohatství svém. Ale v tom nechť se chlubí, kdo se chlubí, že rozumí a zná mne, že já jsem Hospodin, kterýž činím milosrdenství, soud i spravedlnost na zemi; nebo v těch věcech líbost mám, dí Hospodin“ (Jeremiáš 9:23, 24). Stěží může lidská mysl pochopit šířku a hloubku a výšku duchovních vědomostí toho, kdo získal toto poznání.“²

„Když nám Bůh dal Své slovo, dal nám do vlastnictví všechny pravdy potřebné ke spasení. Tisíce lidí čerpaly vodu z této studnice života, přesto zásob nebylo. Tisíce lidí stavěly Pána před sebe, a patřením na Něj se měnily k témuž obrazu. Jejich nitro hořelo, když mluvili o Jeho povaze, o tom, čím je Kristus pro ně a čím jsou oni pro Krista. Tito hledači však nevyčerpali tyto velké a ušlechtilé náměty. Další tisíce lidí mohou zkoumat tajemství spasení. Když se budou zabývat životem Kristovým a povahou Jeho poslání, ozáří je při každém pokusu o odhalení pravdy světlo jasnějšími paprsky. Každé nové pátrání odhalí něco mnohem zajímavějšího, než co bylo dosud odhaleno. Předmět je nevyčerpatelný. Studium vtělení Kristova, Jeho usmiřující oběti a prostřednického díla, bude zaměstnávat

mysl pilného studenta po celý život, a on s pohledem upřeným k nebi a k věčnosti zvolá: „Veliké je tajemství zbožnosti.“³

Poznamenáváme, že máme chápat a znát Pána, který projevuje milující laskavost, soud a spravedlnost, a je věčný. Ve světle toho musíme učit poznání Boha a Jeho měřítek naše děti. Když zápasíme se starostmi tohoto života o čas, abychom mohli učit naše děti, musíme hledat Boží vedení, abychom zasáhli Božským způsobem, abychom mohli svůj úkol řádně splnit.

„Učte poznávat Boha. – Věčný život je poznávat Boha. Učíte to své děti, nebo je učíte splňovat světský standard? Připravujete se na domov, který pro vás Bůh připravuje? . . . Učte své děti o Spasitelově životě, smrti a vzkříšení. Učte je studovat Bibli. . . . Učte je utvářet povahy, které budou žít věčné věky. Musíme se modlit jako nikdy předtím, aby Bůh zachoval a požehnal naše děti.“⁴

ZÁVĚR

David uvažoval o Hospodinově věrnosti ke všem generacím a zvolal v Žalmu 100:5, NIV: „Neboť Hospodin je dobrý a jeho láska trvá navěky; jeho věrnost trvá po všechny generace.“ A poslední knihou v Bibli, Zjevení, si znovu připomínáme věčnost Boha. „Jáť jsem Alfa i Oméga, totiž počátek i konec, praví Pán, kterýž jest, a kterýž byl, a kterýž přijíti má, ten Všemohoucí“ (Zjevení 1:8). Skrze Ježíše můžeme mít věčný život. On zemřel, Jeho krev očistila naše hříchy a díky tomuto daru, když Ho poznáme, můžeme mít věčný život. „Nebo odplata za hřích jest smrt, ale milost Boží život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem“ (Římanům 6:23).

„Kdyby bylo stříbro a zlato postačilo, aby se jím dala vykoupit spása lidstva, jak snadno by jí bylo dosaženo Tím, jenž praví: ‚Mét' jest stříbro a mé jest zlato‘ (Aggeus 2:9). Avšak toliko vzácnou krví Syna Božího mohl být přestupník vykoupen. Plán spasení byl založen na oběti. Apoštol Pavel napsal: ‚Znáte milost Pána našeho Jezukrista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli‘ (2. Korintským 8:9). Kristus vydal sám Sebe za nás, aby nás mohl vykoupit ode vši nepravosti. A jako vrcholné požehnání spásy, ‚milost Boží život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem‘ (Římanům 6:23).“⁵

„Protož Králi věků nesmrtelnému, neviditelnému, samému moudrému Bohu budiž čest i sláva na věky věků“ (1 Timoteovi 1:17). Amen.

Odkazy:

1. *Christ's Object Lessons, p. 162.*
2. *The Acts of the Apostles, p. 531.*
3. *Christ's Object Lessons, p. 133.*
4. *Child Guidance, p. 494.*
5. *The Acts of the Apostles, p. 519.*

NEPOZNALI JSME Tě

Zpěvník Reformace #315

Nepoznali jsme Tě, jak bychom měli,
Ani se neučili Tvé moudrosti, milosti a moci;
Věci světa naplnily naše myšlenky,
A maličkosti plynoucí z přítomnosti,
Pane, dej nám světlo Své pravdy, abychom viděli,
A učin' nás moudrými v poznání Tebe.

Nebáli jsme se Tě, jak jsme měli,
Ani se nesklonili před Tvým vznešeným pohledem,
Ani obezřetný čin, slovo a myšlenka,
Pamatovat si, že Bůh je blízko.
Pane, dej nám víru, abychom Tě blíže poznali,
A uděl milost svaté bázně.

Nemilovali jsme Tě, jak bychom měli,
Ani se nestarali o to, že jsme Tebou milováni;
Tvou přítomnost jsme chladně hledali,
A slabě toužili Tvou tvář vidět,
Pane, dej čisté a milující srdce,
Aby cítilo a vlastnilo lásku, kterou jsi Ty.

Nesloužili jsme Ti, jak jsme měli,
Běda! povinnosti zůstaly nesplněny,
Práce prováděná s malým zápalem,
Bitvy prohrané nebo stěží vyhrané!
Pane, dej horlivost a dej sílu,
Pro Tebe se namáhat, pro Tebe zápasit